

Liahona

**Prestedømmets kraft fast
forankret i familier, s. 28**

**Sentre for unge voksne: Et sted å
samles, lære og få venner, s. 42**

Vet jeg nok? s. 48

**Melanie var en
sann venn, s. 60**

© 2011 JAMES C. CHRISTENSEN, MED ENERETT, MED TILLÆTSELSE FRA THE GREENWICH WORKSHOP, INC.

Dyd, av James Christensen

«La alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn, og ... Den Hellige Ånd skal stadig være din ledsager» (L&p 121:45-46).

President Thomas S. Monson har sagt om dyd: «Stort mot vil bli krevet for å holde fast på kyskhets og dyd i tidens aksepterte tenkemønster» («Måtte dere ha mot», Liahona, mai 2009, 125).

Liahona, juni 2012

BUDSKAP

4 Budskap fra Det første presidentskap: Kalt av Gud og oppholdt av folket
Av president Henry B. Eyring

7 Besøkende lærerinnens budskap: Besøkende lærerinnens virksomhet – et hellig oppdrag

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: Craig Dimond. Siste omslagsside: *Gjengivelse av Det melkisedekske prestedømme*, av Walter Rane © IRI.

HOVEDARTIKLER

13 Den glede som overholdelse av sabbatsdagen gir
Av Eldste Marcos A. Aidukaitis
For di vi aldri gikk glipp av et søndagsmøte mens vi var på ferie, skjedde det noe fantastisk.

20 Reager på tilskyndelser
Gjenkjenner du Åndens innflytelse i ditt liv?

28 Prestedømmets heder og orden
Av president Boyd K. Packer
En apostels læresetninger og vitnesbyrd om det hellige prestedømmet.

AVDELINGER

8 Små og enkle ting

10 Hva vi tror på: Faste styrker oss åndelig og timelig

12 Tjeneste i Kirken: Muligheten forbundet med tjeneste ledet av ungdom
Av Norman C. Hill

16 Evangeliets klassikere: Handlefrihet og inspirasjon
Av eldste Bruce R. McConkie

24 Våre hjem, våre familier: Rådslå sammen i ekteskapet
Av Randy Keyes

38 Sagt av siste-dagers-hellige

74 Nytt fra Kirken

79 Ideer til familiens hjemmeaften

80 Til vi ses igjen: En tordensrøst, en stille røst
Av Kristin Boyce

42

42 Samlet i troens enhet

Av Stephanie J. Burns

Sentre for unge voksne har blitt steder der de samles – for å ha sosial omgang, for å føle enhet og for å lære om evangeliet og dele det med andre.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Å finne den vil være hardt arbeid.

34 Dine plikter i Det aronske prestedømme

Av Paul VanDenBerghe

Hvilke ansvarsoppgaver har diakoner, lærere og prester?

46 Spørsmål og svar

Noen ganger blir jeg overveldet når jeg tenker på alt jeg må gjøre for å etterleve evangeliet. Hvor skal jeg begynne?

48 Du vet tilstrekkelig

Av eldste Neil L. Andersen

Hvis du føler at din åndelige kunnskap er begrenset, kan det tenkes at du vet mer enn du innser.

50 Pause for å reise på misjon

Av Elyse Alexandria Holmes

Da William Hopoate var 18 år, ble han tilbudt kontrakt for å spille rugby profesjonelt. Han måtte ta en avgjørelse.

53 Fra misjonsmarken: Åndelig helbredelse – et mirakel

Av Elizabeth Stitt

54 Plakat: Kneler ydmykt

55 Linje på linje: Lære og pakter 135:3

56 Hvor vil mine valg lede meg?

Av Adam C. Olson

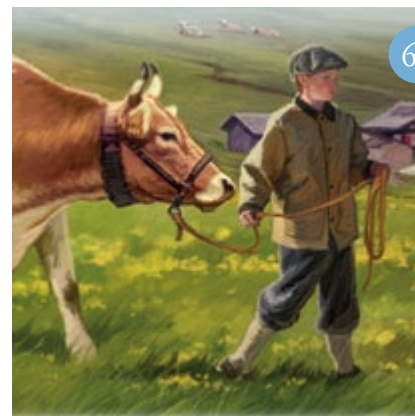
Hennes tidligere valg hadde ledet henne bort. Men nye valg bragte Karina tilbake.

58 Et bedre eksempel

Av Shaneen Cloward

En smertefull erfaring lærte meg å være mer villig til å lytte til mine ledere i Kirken.

56

63

60 En sann venn

Av Sarah Chow

Sanne venner hjelper hverandre å holde budene.

62 Vår side

63 Velsignelsene ved hardt arbeid

Av eldste Per G. Malm

Ærlig fysisk arbeid er én måte å gjøre det rette på.

64 Bring Primær hjem: Jeg velger det rette ved å etterleve evangeliets prinsipper

66 En lekeplass for Carly

Av Chad E. Phares

Carly er flink til å hjelpe andre, og noen av hennes venner bestemte seg for å hjelpe henne også.

68 Baseball-leksjonen

Av Lindsay Stevens

Lindsay lærer å heie på lillebroren sin.

70 For små barn

81 Papirfigurer som forestiller personer i Mormons bok

JUNI 2012 ÅRG. 76 NR. 6
LIAHONA 10486 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale
tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R.
Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares,
Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison,
Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen
Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rctestockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på
internett: liahona.lds.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet),
kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filjansk,
finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk,
italiensk, japansk, kiribatit, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk,
marshalllesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk,
russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk,
thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten
varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

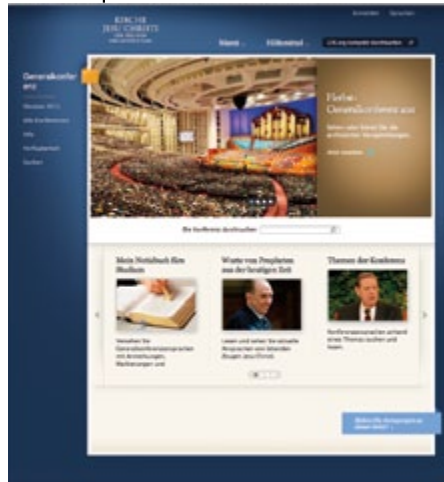
Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til leilighetsvis,
ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale
kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at
kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes
til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2012 Vol. 76 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from
a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR UNGDOM

Hvis du likte eldste Neil L. Andersens
artikkel på side 48, kan du høre hele
talen på **conference.lds.org**. Finn
oktober-konferansen 2008.

FOR BARN

Les om Carly (side 66) og se henne
leke på den nye lekeplassen på
liahona.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arbeid, 63

Besøkende lærerinner, 7

Bønn, 54

Den hellige ånd, 16, 20, 80

Ekteskap, 24

Enhet, 42

Familie, 68

Faste, 10

Handlefrihet, 16, 56

Inspirasjon, 16, 20, 38, 39, 41

Kirkens ledere, 4, 28, 58

Kjærlighet, 66, 68

Lydighet, 13, 56, 58, 60

Misjonærarbeid, 40, 50, 53

Mormons bok, 81

Omvendelse, 56

Oppholdelse, 4

Prestedømmet, 28, 34, 70

Prioritering, 46, 50, 56

Råd, 24

Sabbat, 13

Smith, Joseph, 54, 55

Tiende, 64, 73

Tjeneste, 12, 66

Tro, 48, 70

Ungdom, 12

Velsignelser, 70, 72

Vennskap, 60, 66

Visdomsordet, 60

Vitnesbyrd, 48

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiell
er tilgjengelig på mange språk på
languages.lds.org.

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Kalt av Gud

OG OPPHOLDT AV FOLKET

Som medlemmer av Kirken blir vi ofte oppfordret til å oppholde personer i forskjellige kall. For mange år siden viste en 18 år gammel student meg hva det betyr å oppholde Herrens tjenere. Jeg føler meg fremdeles velsignet på grunn av hans ydmyke eksempel.

Han hadde nettopp begynt sitt første studieår på college. Han ble døpt mindre enn et år før han reiste hjemmefra for å studere ved et stort universitet. Der var jeg hans biskop.

Da skoleåret begynte, hadde jeg et kort intervju med ham på biskopens kontor. Jeg husker lite annet av den første samtalen enn at han snakket om utfordringene på et nytt sted, men jeg vil aldri glemme den andre samtalen vår.

Han ba om å få snakke med meg på kontoret. Jeg ble forbauset da han sa: «Kan vi be sammen, og kan jeg holde bønnen?» Jeg skulle til å si at jeg allerede hadde bedt og gikk ut fra at han også hadde gjort det. I stedet samtykket jeg.

Han begynte bønnen med et vitnesbyrd om at han visste biskopen var kalt av Gud. Han ba Gud fortelle meg hva han skulle gjøre i en sak av stor åndelig betydning. Den unge mannen fortalte Gud at han var sikker på at biskopen allerede visste om hans behov, og ville bli gitt den rettledningen han trengte.

Mens han ba, så jeg for meg de spesielle farene han ville stå overfor. Rettledningen var enkel, men ble gitt veldig klart: Be alltid, adlyd budene og frykt ikke.

Denne unge mannen, som hadde vært medlem av

Kirken i ett år, forklarte ved sitt eksempel hva Gud kan gjøre med en leder når han blir oppholdt av dem han er kalt til å lede, ved deres tro og bønner. Denne unge mannen demonstrerte for meg kraften i loven om felles samtykke i kirken (se L&p 26:2). Selv om Herren kaller sine tjenere ved åpenbaring, kan de først fungere etter at de er blitt oppholdt av dem de er kalt til å tjene.

Når vi ved håndsopprekning viser at vi vil oppholde dem, avgir vi hellige løfter. Vi lover å be for Herrens tjenere og be ham lede og styrke dem (se L&p 93:51). Vi lover at vi vil se etter og forvente å føle inspirasjon fra Gud i deres rettledning og når de utfører sitt kall (se L&p 1:38).

Dette løftet trenger å bli fornyet ofte i vårt indre. Din lærer i Søndagsskolen forsøker å undervise ved Ånden, men akkurat som deg kan også din lærer begå feil foran klassen. Men du kan beslutte å lytte etter og være oppmerksom på stundene da du kan føle inspirasjon. Med tiden vil du legge merke til færre feil og oftere tegn på at Gud oppholder denne læreren.

Når vi rekker opp hånden for å oppholde en person, lover vi å arbeide for et hvilket som helst av Herrens formål som denne personen er kalt til å utrette. Da våre barn var små, ble min hustru kalt til å undervise de små barna i menigheten. Jeg rakte ikke bare opp hånden for å oppholde henne, men jeg ba også for henne og ba deretter om lov til å hjelpe henne. Det jeg lærte om å verdsette det kvinnene gjør og om Herrens kjærlighet til barn, er

fremdeles en velsignelse for min familie og i mitt liv.

Jeg snakket nylig med den unge mannen som for mange år siden oppholdt sin biskop. Jeg fikk vite at Herren og folket hadde oppholdt ham i hans kall som misjonær, som stavspresident og som far. Han avsluttet vår samtale med: «Jeg ber fremdeles for deg hver dag.»

Vi kan bestemme oss for å be hver dag for noen som Gud har kalt til å tjene oss. Vi kan takke noen som har velsignet oss ved sin tjeneste. Vi kan beslutte at vi vil melde oss til tjeneste når en som vi har oppholdt, ber om frivillige.¹

De som støtter Herrens tjenere i hans rike, vil bli styrket ved hans makeløse kraft. Vi trenger alle den velsignelsen. ■

NOTE

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph F. Smith (1999), 213-214.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Etter at du har gjennomgått dette budskapet, kan du overveie å lese følgende sitat: «Herren vil gjøre deg til et redskap i sine hender hvis du er ydmyk, trofast og flittig ... Du vil få ekstra styrke når du blir oppholdt av forsamlingen og beskikket.» (*Undervisning, intet større kall* [2000], 20). La familien samle seg rundt en tung gjenstand, og be én person prøve å løfte den. Føy til én person om gangen, og be andre familiemedlemmer hjelpe til med å løfte gjenstanden. Drøft hva som skjer når alle hjelper. Overvei å fremheve president Eyrings forslag til praktiske måter vi kan støtte andre på i deres kall.

Takk til min Søndagsskole-lærer

Navn ønskes ikke oppgitt

Min Søndagsskole-klasse er ikke alltid ærbødig. Jeg elsker å lytte til leksjonen hver uke, men noen ganger virker det som andre i klassen ikke gjør det. Ofte snakker de med hverandre eller spiller elektroniske spill mens læreren prøver å undervise oss. Dessverre er jeg selv en del av problemet noen ganger.

En søndag var vi verre enn ellers, og da klassen var over, var læreren vår oppløst i tårer fordi ingen ville lytte til leksjonen hennes. Da vi gikk ut av klasserommet, syntes jeg synd på henne.

Søndagen etter forklarte læreren at hun hadde bedt mye gjennom uken og søkt veiledning. Hun følte at hun skulle vise oss en av Kirkens filmer. Hun satte i gang filmen. Den handlet om Jesu Kristi liv og miraklene han utførte.

Da jeg tenkte over filmen samme kveld, følte jeg noe nytt. Plutselig forsto jeg at jeg følte Ånden, sterkere enn noen gang tidligere. Straks besluttet jeg at jeg ville gjøre endringer i livet mitt for å være mer lik Frelseren, og jeg forsto at det jeg hadde opplevd på Søndagsskolen den dagen, hadde styrket mitt vitnesbyrd i stor grad. Jeg er så takknemlig for min Søndagsskole-lærer og alt hun gjør for klassen vår hver uke. ■

Å støtte betyr å hjelpe

President Eyring sa at når vi rekker opp hånden for å støtte personer, lover vi å hjelpe dem å gjøre det de har blitt kalt til å gjøre.

Hvilke barn ovenfor støtter en leder eller lærer?

- Her er noen av de personene vi støtter: Profet,
- biskopsråd eller grenspresidentskap, menig-
- tens eller grenens misjonsleder, Primær-lærer,
- Primær-ledere.

••• Skriv ned eller drøft med dine foreldre noe du kan gjøre for å støtte disse menneskene.

Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Besøkende lærerinnens virksomhet – et hellig oppdrag

Som besøkende lærerinner har vi en viktig åndelig oppgave å utføre. «Biskopen, som er menighetens ordinerte hyrde, kan umulig våke over alle Herrens får på en gang. Han er avhengig av inspirerte besøkende lærerinnens hjelp.»¹ Det er nødvendig å søke og motta åpenbaring med hensyn til hvem som skulle få i oppdrag å våke over hver søster.

Inspirasjonen melder seg når Hjelpeforeningens presidentskap ydmykt drøfter enkeltpersoners og familiers behov. Med biskopens godkjennelse gir Hjelpeforeningens presidentskap deretter oppdrag på en måte som hjelper søstrene å forstå at besøkende lærerinnens virksomhet er en viktig åndelig ansvarsoppgave.²

Besøkende lærerinner blir kjent med og glad i hver enkelt søster, og hjelper henne å styrke sin tro og yter tjeneste når det er behov for det. De søker personlig inspirasjon for å kunne vite hvordan de skal håndtere de åndelige og timelige behovene til hver enkelt søster de besøker.³

«Besøkende lærerinnens virke blir et Herrens arbeid når vi har fokus på mennesker fremfor prosenter. I virkeligheten opphører aldri besøkende lærerinnens arbeid. Det er mer en livsstil enn en oppgave.»⁴

Fra Skriftene

Matteus 22:36–40; Johannes 13:34–35; Alma 37:6–7

NOTER

1. Julie B. Beck, «Hjelpeforeningen – Et hellig verk», *Liahona*, nov. 2009, 114.
2. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.5; 9.5.2.
3. Se *Håndbok 2*, 9.5.1.
4. Julie B. Beck, *Liahona*, Nov. 2009, 114.
5. Eliza R. Snow, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 108.
6. Eliza R. Snow, i *Døtre i mitt rike*, 45–46.

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan kan jeg forbedre min evne til å oppfylle mitt viktige ansvar som besøkende lærerinne?
2. Hvordan kan jeg som besøkende lærerinne hjelpe andre søstre å oppfylle sitt ansvar som besøkende lærerinner?

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens annen president, forklarte: «Jeg betrakter en lærers arbeid som et stort og hellig arbeid.» Hun rådet besøkende lærerinner «til å være fylt av Guds ånd, av visdom, ydmykhet og kjærlighet» før de besøkte hjemmene, slik at de ville være i stand til å konstatere og dekke åndelige så vel som timelige behov. Hun sa: «Det dere sier, må gi fred og trøst, og hvis dere finner en søster som er kald, så ta henne til dere slik dere ville tatt et barn i deres favn, og varm henne.»⁵

Når vi går frem i tro slik de første Hjelpeforenings-søstre gjorde, vil vi ha Den hellige ånd med oss og bli inspirert til å vite hvordan vi kan hjelpe hver søster vi besøker. «La [oss] søke visdom istedenfor kraft,» sa søster Snow, «så vil [vi] få all den kraft [vi] har visdom til å utøve.»⁶

Små og enkle ting

«Ved små og enkle ting vil store ting skje» (Alma 37:6).

Tabernakelkoret – høydepunkter

Millioner av mennesker over hele verden kjenner til Tabernakelkoret og dets sang og musikk, enten gjennom korets deltagelse på generalkonferanser eller programmer som det 83-årige *Musikk og det talte ord* som fremføres hver uke. Men mindre kjent er de hverdagslige detaljer om denne gruppen sangere.

Tabernakelkoret består av 360 frivillige sangere som er fra 25 til 60 år gamle. I årenes løp har koret reist til 28 land og sunget i 37 delstater og Washington, D.C. De flyr vanligvis som gruppe til det stedet der de skal opptre. Derfra fyller de 11 turbusser, som følges av 4 busser med bagasje og 4 semitrailere med utstyr. Så reiser de til forskjellige byer, noen ganger 6 til 10 timer unna.

Mens de er på reise, har hvert kormedlem et blått navneskilt med

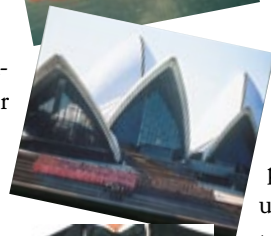
korets logo og navnet sitt. Alle kor- og orkestermedlemmer har blitt beskikket til «musikkmisjonærer». De representerer Kirken overalt hvor de er.

Når kormedlemmene ikke er på reise, består deres normale uke av minst en ukedag med øvelse, sammen med produksjon av *Musikk og det talte ord*, som er et program som kringkastes internasjonalt i fjernsyn og radio hver søndag morgen.

Medlemmer av Kirken som blir tatt opp i koret, betrakter det som et kall. Når de begynner i koret, blir de bedt om å betrakte den tiden de vier til dette som tilsvarende tidsbruken ved å være eldstenes quorumpresident eller Hjelpeforeningens president i en menighet. Når de er blitt opptatt i koret, kan de delta i inntil 20 år eller til de fyller 60 år.

MORSOMME FAKTA OM KORET

- Kjolene kvinnene i koret bruker, blir tegnet og sydd av en klesdraktkomité.
- Det er omtrent 20 ektepar i koret og i Orchestra at Temple Square.
- Koret har mottatt to platina- og fem gullalbum.
- Koret har sunget ved innsettelsen av fem av USAs presidenter.

T.V., ØVERST: FOTO: BUSATH PHOTOGRAPHY, ANDRE FOTO © IRI, UNNTATT DER ANNET ER OPPGITT. FOTO AV KOR UTENFOR SYDNEY AUSTRALIA OPERA © DESERET MORNING NEWS; T.H.: DETALJ FRA VEIEN TIL BETHLEHEM, AV JOSEPH BRICKEY © 2000; SARI/AH, LEHIS HUISTRU, AV NATHAN PINNOC; HÅPETS VESEN (ANNA), AV ELSPEYH YOUNG, KOPIERING IKKE TILLATT; DETALJ FRA ADAM OG EVA SOM KNELER VED ET ALTAR, AV DEL PARSON © 1988 IRI; DETALJ FRA O. VELSIGNEDE JESUS, AV WALTER RANE; DETALJ FRA Å VÆRE I VERDEN, AV PAUL WANN; DRONNING ESTER, AV MINERVA TEICHERT © WILLIAM OG BETTY STOKES; MARIA HØRTE HANS ORD, AV WALTER RANE © 2001; EMMA HALE SMITH, AV LEE GREENE RICHARDS © 1941 IRI; DETALJ FRA RUT OG NO'OMI, AV JUDITH MEHR © 1992

VALG AV MUSIKK TIL KIRKENS MØTER

- Før møtet begynner, forsikre deg om at den som presiderer over møtet godkjenner musikken som er valgt.
- Flere dager i forveien kontaktes akkompagnatøren, slik at han eller hun vet hvilke salmer de skal øve på til møtet.
- Til nadverdsmøtene skal man overveie den ånd som hver salme bringer. Åpnings-salmen på nadverdsmøtet uttrykker pris og takknemlighet overfor Gud og for evangeliets gjengivelse. Nadverdssalmer dreier seg om nadverden eller Frelserens offer. Valg av salmer kan inspirere forsamlingen til igjen å forplikte seg til paktene de har fornyet, og kan vitne om evangeliets prinsipper som medlemmene har lært.
- For Hjelpeforeningen eller prestedømmsmøter rådfører man seg med læreren. Han eller hun ønsker kanskje å foreslå en salme som passer til leksjonen. Hvis læreren ikke har en foretrukket salme, kan ledere foreslå en salme som supplerer leksjonens emne.

Se *Hymns*, 380–81; *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 14.4; 14.6.

Kjenner du kvinnene i Skriftene?

Se om du kan sette sammen beskrivelsene av kvinnene fra Skriftene med deres navn. Slå opp skriftstedene hvis du trenger hjelp.

A. Maria,
Herrens mor

B. Sariah

C. Anna

D. Eva

E. Abish

F. Sara

G. Ester

H. Maria,
Martas søster

I. Emma Smith

J. Rut

1. Min mann trøstet meg da jeg sørget over mine sønner, som var på en farlig reise (se 1 Nephi 5:1, 6).
2. Jeg var tjenestepike i kong Lamonis hus og var blitt omvendt til Herren mange år før kongen ble omvendt (se Alma 19:16).
3. Da min mann døde, «klynget» jeg meg til min svigermor og sa til henne at jeg ville gjøre hennes folk til mitt folk og hennes Gud til min Gud (se Rut 1:14, 16).
4. Jeg er nevnt ved navn både i Det nye testamente og Mormons bok. Jeg beskrives som «overmåte skjønn og ren» og «et dyrebart og utvalgt redskap», (se 1 Nephi 11:13; Alma 7:10).
5. Jeg «valgte» den gode del ved å lytte til Jesu Kristi ord da han besøkte min familie i Betania (se Lukas 10:42).
6. Mitt folk fastet for meg da jeg risikerte livet og tryglet kongen om å spare dem (se Ester 4:16).
7. Mitt navn betyr «alle levendes mor» (se 1 Mosebok 3:20).
8. Jeg ble kalt «en utvalgt kvinne» i Lære og pakter og samlet «et utvalg av hellige salmer (se L&p 25:3, 11).
9. Jeg hadde vært enke i omkring 84 år da jeg høytidelig hilste Jesus-barnet i templet (se Lukas 2:36–38).
10. Da Herren forandret min manns navn, forandret han mitt til et navn som betyr «prinsesse» (se 1 Mosebok 17:15).

SVAR: 1. B; 2. E; 3. J; 4. A; 5. H; 6. G; 7. D; 8. I; 9. C; 10. F

Faste

STYRKER OSS ÅNDELIG OG TIMELIG

Faste har vært en del av Jesu Kristi evangelium helt siden Det gamle testamentes tid (se for eksempel Daniel 9:3; Joel 2:12). Faste styrker menneskene åndelig og gjør at deres bønner blir mer virkningsfulle (se Jesaja 58:6–11). I dag faster medlemmene av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og gir pengene de ville ha brukt til mat, til Kirken for å hjelpe de fattige og trengende.

«Kirken har én søndag hver måned, vanligvis første søndag, som fastedag. Riktig overholdelse av fastesøndagen innebærer å avstå fra mat og drikke over to påfølgende måltider [i en 24-timers periode], være tilstede på faste- og vitnesbyrdsrådet og å gi et fasteoffer for å hjelpe de trengende.

«Fasteofferet skulle minst tilsvare verdien av de to måltidene du ikke spiser. Når det er mulig, skulle du være rundhåndet og gi mye mer enn dette.

I tillegg til å overholde fastedagene som er fastsatt av Kirkens ledere, kan du faste på en hvilken som helst dag

tilpasset dine og andres behov. Du skulle imidlertid ikke faste for ofte eller over for lange perioder.»¹ De som har et helseproblem som ville forverres ved å faste, skulle bruke visdom og tilpasse sin faste.

Kirkens medlemmer faster for forskjellige formål. Vi kan eksempelvis faste og be for et familiemedlem som er sykt. Vi kan faste for å uttrykke takknemlighet overfor Gud,

for å utvikle større ydmykhet, for å overvinne en svakhet eller synd, for å motta inspirasjon for våre oppgaver i Kirken osv. Faste hjelper oss å ha medfølelse med dem som regelmessig opplever sult. Faste hjelper også vår ånd å vinne over kroppen. ■

NOTE

1. *Tro mot pakten* (2005), 46.

For mer om dette emnet, se Matteus 6:16–18; Alma 5:46; 6:6.

FOTO: TALAT WEHWOOD, JOHN LUKE OG WEDEN C. ANDERSEN; DETAIL FRA EN TID SOM DENNE, AV ELSPEITH YOUNG

Faste innebærer at vi frivillig går uten mat eller drikke i den hensikt å komme nærmere Herren og be om hans velsignelser.

Vi oppfordres til å være gavmilde med fasteofferet: Kirken bruker pengene til å hjelpe fattige og trengende.

Fastesøndag innebærer at man bærer vitnesbyrd på nadverdsmøtet.

Fasten er mer virkningsfull når den ledsages av bønn.

Faste har alltid blitt praktisert av sanne troende. Oldtidens jøder fastet for eksempel for Ester, så hun kunne be kongen beskytte hennes folk (se Ester 4:16).

«[Fasten] er enkel og fullkommen, basert på fornuft og intelligens, og ville ikke bare vise seg å være en løsning på spørsmålet om hvordan en skulle sørge for de fattige, men den ville også være til beste for dem som overholder loven. Den ville ... la legemet bli underkastet ånden, og derved fremme samfunn med Den hellige ånd og sikre en åndelig styrke og kraft som nasjonens folk så sår trenger. Da en faste alltid skulle ledsages av bønn, vil denne loven bringe folket nærmere Gud.»

President Joseph F. Smith (1838–1918), Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith (1998), 199.

MULIGHETEN FORBUNDET MED TJENESTE LEDET AV UNGDOM

Av Norman C. Hill

Nigerianere liker å si at de bor under «en het afrikansk sol». Temperaturen nær ekvator varierer lite uansett årstid. Så da vi hadde vårt afrikanske tjenesteprojekt i august, begynte vi klokken syv om morgenen for å få gjort så mye som mulig i de litt kjøligere morgentimene.

Med skyfler, river og macheter satte vi i gang med å luke og fjerne skrap fra den ledige tomten i nærheten av Yaba menighets bygning i Lagos Nigeria stav. Etter tre timer hadde vi ryddet omkring 12 mål av den 16 mål store tomten.

«Hva sier du til å avslutte med denne delen og planlegge en dag til for å fullføre ryddingen av tomten?» spurte biskopen.

Emmanuel, lærernes quorumpresident, som hørte hva biskopen sa, ga uttrykk for skuffelse.

«Hvis vi lar denne delen være ugjort, vil ingen av de unge føle at de har gjort veldig mye i dag,» sa han. «Vær så snill, la oss gjøre oss ferdige.»

Fordi ugresset var nesten to meter høyt de fleste stedene, hindret det sikten og gjorde det vanskelig å anslå hvor mye som sto igjen.

«Bror Hill, la oss se hvor lang tid det vil ta for deg og meg å rydde en smal sti, kanskje bare to fot bred,»

sa Emmanuel. «Hvis vi gjør det raskt, kan andre se at det er mulig å bli ferdig snarere enn de kanskje har innbilt seg.»

De unge mennene, som var delt i to grupper, hadde arbeidet i motsatte ender av tomten hele dagen. Ingen hadde brutt seg gjennom ugresslabyrinten til den andre siden. Med verkende rygg la jeg meg ned på knærne for å få litt lindring mens jeg fortsatte å hakke i vei på ugresset med en machete. Bekymret kom noen av de unge for å se om de kunne hjelpe til, og de tok så energisk fatt da de så at Emmanuel og jeg arbeidet oss mot hverandre. På få minutter hadde vi brutt oss gjennom og møtt hverandre, og noen hurrarop hørtes. Da de så at vi hadde kommet gjennom, begynte andre å arbeide parvis på samme måte.

Det ble fullført på mindre enn en time. Vi strålte av tilfredshet og gratulerte hverandre – spesielt Emmanuel, som bokstavelig talt hadde sørget for en sti som andre kunne følge.

Biskopen og jeg trodde at vi, med vår alder og visdom, visste hva disse

GI DE UNGE ANLEDNING TIL Å TJENE

«Hvor mange quorumpresidentskaper for diakoner og lærere

begrenser sine oppgaver til bare å kalle på en til å holde bønn eller dele ut nadverden? Brødre, disse er virkelig spesielle ånder, og de kan gjøre betydningfulle oppgaver hvis de får en sjansel!»

Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i De tolv apostlers quorum: «Unto the Rising Generation», *Ensign*, apr. 1985, 11.

unge menn kunne utrette. Vi så bare varme, trette gutter, men Emmanuel så en anledning for sine venner til å bygge opp verdighet og tillit. Han visste at å gjøre en ekstra innsats ville gi større tilfredsstillelse for dem enn å fullføre jobben senere. Han minnet oss på Kirkens ungdoms styrke og hvordan vi alle har nytte av det når de bidrar og leder.

Jeg innså at vi ikke trenger å vente til våre unge har blitt voksne – de kan være utslagsgivende *nå* hvis vi lar dem. ■

Av eldste
Marcos A. Aidukaitis
i De sytti

Den glede

SOM OVERHOLDELSE
AV SABBATSDAGEN GIR

Avokse opp som siste-dagers-hellig i et miljø som ikke var siste-dagers-hellig, var en av mitt livs fornøyelige erfaringer. Jeg husker særlig at jeg var sammen med familie og venner i anledning fødselsdager, høytider, fotballkamper og av og til en familie-*churrasco* (grillfest). Et annet av mine beste minner er av at vi gikk i kirken sammen som familie på søndag.

Å holde sabbatsdagen hellig og tilbe vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus var grunnleggende og naturlig for vår familie. Som ungdom i Kirken gledet jeg meg alltid til å spille fotball på tirsdagskvelder, men jeg gledet meg også til å gå på nadverdsmøtet, søndagsskolen og prestedømsmøtet på søndager. Det føltes så godt å være sammen med våre brødre og søstre i evangeliet som ikke var snare til å dra hjem etterpå.

Ikke før jeg giftet meg og stiftet familie, verdsatte jeg virkelig det gode eksempel mine foreldre hadde satt i mine formende år. Som far i en familie, forsto jeg bedre hvor viktig det er å "gå til bønnens hus og ofre [våre] sakramenter på [Herrens] hellige dag" (L&p 59:9). Jeg forsto bedre de velsignelser han har lovet dem som holder dette budet.

Jeg husker tydelig hvor glad mine venner og jeg var som ungdommer når vi kunne

fortelle hverandre at vi ikke hadde gått glipp av et eneste kirkemøte på et helt år. Vi var kanskje ikke helt klar over hva som skjedde med oss som følge av vår trofaste tilstedeværelse, men vi holdt oss uplettet av verden. I tillegg følte vi glede i hjertet, vi hadde et blidt åsyn og vår glede var virkelig fullkommen (se L&p 59:9, 13–15).

En tradisjon på sabbatsdagen

I mange år har min hustru og jeg hatt som tradisjon å tilbringe sommerferien på en liten strand nær vårt hjem i Syd-Brasil. Det hendte at vi flyttet på grunn av arbeid, men uansett hvor langt unna denne lille stranden vi bodde, foretok vi alltid den årlige reisen med stor forventning og glede. Andre slektninger og venner reiste også lange avstander slik at vi alle kunne være sammen en gang i året. Alle kom så tidlig de kunne, og ble så lenge som mulig.

På denne lille stranden fikk familien vår mange strålende anledninger til åndelig vekst og undervisning i evangeliet. De fleste av våre slektninger var ikke medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og delte ikke våre religiøse oppfatninger. For dem var Herrens dag bare enda en dag å leke og ha det moro på. Ettersom flere

Jeg vitner om at glede og velsignelser kommer av å tilbe Gud på hans hellige dag – herunder velsignelser som vi ikke nå kan se.

Å rettferdiggjøre å bryte sabbaten ville ha vært lett under vår årlige ferie på stranden, men vi lot aldri være å gå i kirken på søndag.

familiemedlemmer var på stranden i helgene enn i løpet av uken, var vår tilstedeværelse og deltagelse i søndagsaktiviteter ikke bare forventet, men også ønsket på det sterkeste – ikke minst av våre barn.

Våre barn var små og hadde så vidt begynt å lære å anvende evangeliets sannheter. For dem var fristelsen til å delta i aktiviteter sammen med sine søskenbarn og venner på søndag, stor. Å tilbringe tid sammen med familien er en viktig del av evangeliet, og det ville ha vært lett å rettferdiggjøre brudd på sabbaten. Den nærmeste enheten av Kirken den gangen var tross alt over 90 km fra stranden. Våre venner og naboer i vår hjemmeforsamling var langt borte, og ingen av dem ville noensinne få vite om vi ble på stranden istedenfor å kjøre til møtehuset og delta på våre møter på søndag. Vi gikk i kirken hele året, og våre slektninger kunne bare være sammen med oss noen uker i året.

Likevel gikk vi aldri glipp av kirken på søndag – ikke en eneste gang! Vi husket Herrens læresetninger:

“Og for at du mer fullkomment kan holde deg ubesmittet av verden, skal du gå til bønnens hus og ofre dine sakramenter på min hellige dag,

for sannelig, dette er en dag som er gitt dere til å hvile fra deres arbeide og til å vie deres andakt til Den Aller Høyeste . . .

Men husk at på denne Herrens dag skal du ofre din gaver og dine sakramenter til Den Aller Høyeste . . .

Og på denne dag skal du ikke gjøre noen andre ting enn å tilberede din mat i hjertets ydmykhet og i all enkelthet for at din faste kan være fullkommen, eller med andre ord, for at din glede kan være fullkommen” (L&p 59:9–13).

Vi valgte å holde dette budet, og vi lærte våre barn at de også skulle holde det. Snart

skjønnte de at det var viktigere å tilbe Gud på hans hellige dag enn å tilfredsstille familie og venner eller å tilfredsstille deres egne ønsker.

Velsignet ved lydighet

På de søndagene vi var på stranden, sto vi opp tidlig, kledde oss i søndagsklær og kjørte til nærmeste møtelysthus. På turen og i løpet av dagen nøt vi av den fred og glede som Herren har lovet dem som holder hans bud. Vi lærte at denne følelsen av fred og glede ikke kommer fra verden.

Etter mange år med denne rutinen hendte det noe fantastisk. Våre barn sluttet å stille spørsmål ved viktigheten av å tilbe Gud på hans hellige dag, og flere av våre barns søskenbarn begynte å spørre om de kunne bli med oss til kirken! Lite visste vi om at den følelse av fred og glede vi hadde, også kunne merkes av våre nieser og nevøer når vi kom hjem fra våre møter. Til slutt førte det til en stor velsignelse. Da noen av disse barna ble tenåringer, fortalte to av dem fra én familie sine foreldre: "Vi har lyst til å bli siste-dagers-hellige." Snart var hele familien døpt. For ikke lenge siden ble et av barna, som nå er hjemvendt misjonær, gift i templet.

Vi reiser fremdeles til den samme stranden hvert år, men alle vet at på søndag vil ikke

vår familie være der for å spille og leke. I stedet går vi i kirken og tilber Gud sammen med familiemedlemmer som slutter seg til oss – en gruppe som blir større og større for hvert år!

Når vi tenker tilbake på disse årene og på valget vi tok, takker vi Gud for at han hjalp oss å ha mot til å gjøre det rette og lære våre barn å gjøre det samme. Vi er ikke det minste i tvil om at denne avgjørelsen styrket våre Herrens lovede fred, spilte en viktig rolle i familiemedlemmers omvendelse til evangeliet og velsignet oss med en tilfredsstillende som ikke finnes i alternative søndagsaktiviteter som ikke fyller sjelen.

Jeg vitner om at glede og velsignelser kommer av å tilbe Gud på hans hellige dag – herunder velsignelser som vi ikke nå kan se. Og jeg vitner om at "salig er det folk som har Herren til sin Gud" (Salmene 144:15). ■

Vi reiser fremdeles til stranden hvert år, men alle vet at på søndag vil ikke vår familie være der for å spille og leke. I stedet går vi i kirken og tilber Gud sammen med familiemedlemmer som blir med oss.

Handlefrihet og inspirasjon

Bruce R. McConkie ble født 29. juli 1915 i Michigan, USA. Han ble oppholdt til De syttis første råd i 1946 og ble ordinert til apostel i 1972. Han døde 19. april 1985. Denne talen ble holdt ved Brigham Young University 27. februar 1973.

Av eldste Bruce R. McConkie (1915–85)
i De tolv apostlers quorum

Det forventes at vi gjør alt som står i vår makt, og deretter søker et svar fra Herren, en bekref- telse på at vi har kommet frem til riktig slutning.

Da vi bodde i Gud vår himmelske Faders nærhet, ble vi gitt handlefrihet. Dette ga oss anledning til, eller det privilegium, å velge hva vi ville gjøre – å ta et fritt, uhindret valg... Det forventes at vi bruker de gaver og talenter og evner, den forståelse og dømmekraft og handlefrihet som vi er blitt begavet med.

Men på den annen side er vi blitt befalt å søke Herren, å ønske å føle hans Ånd, å motta åpenbarings og inspirasjonens ånd. Vi kommer til kirken og en bemyndiget leder legger sine hender på vårt hode og sier: «Motta Den hellige ånd.» Dette gir oss Den hellige ånds gave, som er retten til konstant å ha dette medlemmet av Guddommen som vår ledsager, basert på trofasthet.

Så står vi overfor to erklæringer. Den ene er at vi skulle motta veiledning ved

inspirasjonens ånd, åpenbarings ånd. Den andre er at vi er her med befaling om å bruke vår handlefrihet, å bestemme hva vi skulle gjøre på egenhånd, og vi må finne balansen mellom disse to ...

Tillat meg å presentere tre situasjonsstudier som vi kanskje kan trekke noen svært realistiske og sunne konklusjoner fra med hensyn til hva vårt liv bør inneholde. Jeg vil hente disse eksemplene fra åpenbaringene som Herren har gitt oss.

«Du har ikke forstått»

Situasjonsstudie nummer 1: Det var en mann som het Oliver Cowdery... Han skrev ned det som profeten dikterte mens Ånden hvilte på ham mens han holdt på med å oversette (Mormons bok ble oversatt på denne tiden). Bror Cowdery var relativt åndelig umoden på den tiden, og han søkte og ønsket å gjøre noe som lå utenfor hans åndelige kapasitet på den tiden. Han ønsket å oversette selv. Så [spurte] han profeten, og profeten la saken frem for Herren, og de fikk en åpenbaring. Herren sa: «Oliver Cowdery, sannelig, sannelig sier jeg deg, så sant Herren lever, han som er din Gud og din Forløser, like sikkert skal du motta kunnskap om hva du enn ber om i tro, med et ærlig hjerte, med tro på at du skal motta.» Én ting han kunne motta defineres som «kunnskap om graveringene av gamle opp- tegnelser fra fordums tid som inneholder de deler av mine skrifter som er blitt omtalt av min Ånds åpenbaring».

Herren hadde slik tatt for seg det aktuelle problemet og åpenbarte deretter et prinsipp som gjelder det og alle andre lignende situasjoner: «Ja, se, jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som skal komme over deg og som skal bo i ditt hjerte. Nå, se, dette er åpenbaringsens ånd» (L&p 8:2–3)...

... Og så spurte han. Og som du vet, mislyktes han. Han var fullstendig ute av stand til å oversette... Saken ble lagt frem for Herren igjen. De hadde forsøkt å føye seg etter hans løfte. Svaret kom, årsaken kom, til hvorfor han ikke kunne oversette: «Du har ikke forstått, du har antatt at jeg ville gi det til deg selv om du ikke tenkte mer på det enn å adspørre meg» (L&p 9:7).

Tilsynelatende var det alt han var blitt bedt om å gjøre, å be i tro. Men underforstått, når det gjaldt å be i tro, er det forutgående krav at vi gjør alt som står i vår makt for å oppnå det mål vi søker. Vi bruker den handlefrihet vi har blitt begavet med. Vi bruker enhver evne, kvalifikasjon og ferdighet vi er i besittelse av til å oppnå det vi ønsker. Slik er det når det gjelder å oversette Mormons bok, velge en hustru, velge yrke, utføre alle de 10 000 viktige ting som dukker opp i livet ...

«Hvorfor ber du meg?»

Så til situasjonsstudie nummer 2: ... [Jaredittene] kom til vannene som de skulle krysse, og Herren sa til [Jareds bror]: «Bygg noen båter.» ...

Når vi blir åndelig modne, lærer vi å finne balansen mellom å bruke vår handlefrihet for å avgjøre hva vi skulle gjøre, og å bli ledet av inspirasjonens ånd.

[Båtene] skulle brukes under noen spesielle og vanskelige forhold, og [Jareds bror] trengte noe mer enn det som nå var i dem: Han trengte forsyning av luft. Og dette var et for stort problem for ham. Han tok saken opp med Herren, og fordi det var fullstendig umulig for ham å løse problemet, løste Herren det for ham og sa: «Gjør slik og slik, så vil dere få luft.»

Men Jareds bror, som hadde fullstendig tillit fordi han talte med Herren, fordi han kommuniserte og fikk svar, stilte deretter nok et spørsmål: ... «Hva skal vi gjøre for å få lys i båtene?»

Herren talte litt med ham om dette, og deretter sa han følgende: «Hva vil du jeg skal gjøre så dere kan få lys i båtene deres?» (Ether 2:23). Med andre ord: «... Jeg har gitt deg handlefrihet. Du er begavet med evner og ferdigheter. Gå i gang og løs problemet.»

Nåvel, Jareds bror forsto poenget. Han gikk opp på fjellet som de kalte Shelem, og oppteignelsen lyder: «Ut av en klippe smeltet han seksten små stener. Og de var hvite og klare som gjennomiktig glass» (Ether 3:1) ...

Herren gjorde det Jareds bror ba om, og det var ved denne anledning han så Herrens finger, og mens han var i denne sinnsstemning, mottok han åpenbaring som overgikk alt som noen profet noensinne tidligere hadde mottatt. Herren åpenbarte mer for ham om sin natur og personlighet enn det som noen gang tidligere hadde fremkommet, og alt skjedde fordi han hadde gjort alt

han kunne gjøre, og fordi han rådførte seg med Herren.

Det er fin balanse mellom handlefrihet og inspirasjon. Det forventes at vi gjør alt vi selv kan gjøre, og deretter søker svar fra Herren, en bekreftelse på at vi har kommet til riktig konklusjon. Og noen ganger kan vi glede oss over at vi i tillegg mottar flere sannheter og mer kunnskap som vi ikke engang hadde ventet.

«Etter å ha rådført seg med hverandre og med meg»

Så til situasjonsstudie nummer 3: I Kirkens tidlige historie befalte Herren de hellige å samles på et bestemt sted i Missouri... Legg merke til hva som hendte. Herren taler:

«Som jeg sa om min tjener Edward Partridge, dette er bostedet for ham og dem han har utpekt til sine rådgivere, og også bostedet for ham som jeg har utpekt til å ta vare på mitt lagerhus.

«Derfor, la dem bringe sine familier hit til dette sted [og her kommer poenget] etter å ha rådført seg med hverandre og med meg» [L&p 58:24–25; uthevelse tilføyd] ...

Du ser, Herren sa «samles» til Sion. Men detaljene og arrangementene, *hvordan* og *når* og *omstendighetene*, skal avgjøres ved deres handlefrihet som er kalt til å samle, men de skal rådføre seg med Herren ...

Etter at Herren hadde sagt dette til Kirkens presiderende biskopsråd, ga han dem det prinsippet som gjaldt i den situasjonen, og det gjelder i alle situasjoner. Dette er en av

våre store åpenbarte sannheter. Han sa:

«For se, det er ikke tjenlig at jeg befaler i alle ting, for den som må befales i alle ting, er en doven og ikke en klok tjener, derfor får han ingen lønn.

Sannelig sier jeg, menneskene skulle arbeide ivrig for en god sak, og gjøre mange ting av egen fri vilje og tilveiebringe mye rettferdighet» [L&p 58:26, 27; uthevelse tilføyd] ...

Dette er de tre situasjonsstudiene. La oss komme til den åpenbarte konklusjon ...

... Hvis du lærer hvordan du skal bruke handlefriheten som Gud har gitt deg, og hvis du prøver å ta dine egne avgjørelser, og hvis du kommer til konklusjoner som er gode og riktige, og du rådfører deg med Herren og får hans ratifiserende segl og godkjennelse av konklusjonene du har kommet til, da har du for det ene mottatt åpenbaring, og for det annet: Du vil få den store belønning som evig liv er, og bli løftet opp på den siste dag ...

Måtte Gud gi oss visdom i disse ting. Måtte Gud gi oss mot og evne til å stå på egne ben og bruke vår handlefrihet og de evner og ferdigheter vi er i besittelse av. La oss så være tilstrekkelig ydmyke og føyelige overfor Ånden til å underkaste oss Hans vilje, til å få hans bekreftelse og godkjennelse, og på den måten motta åpenbaringsens ånd. Og hvis vi gjør så, er det ingen tvil om resultatet: Det er fred i dette liv. Det er herlighet og ære og verdighet i det kommende liv. ■

Rettskrivning og tegnsetting er modernisert.

REAGER PÅ tilskyndelser

Det er enhver siste-dagers-helligs privilegium å motta daglig inspirasjon gjennom Ånden. Ved å være verdige og villige til å gi akt på åndelige tilskyndelser, kan vi motta den veiledning vår himmelske Fader ønsker å velsigne oss med. Nedenfor forteller tre medlemmer hvordan de lyttet til og reagerte på Åndens tilskyndelser og til gjengjeld mottok rikelige velsignelser.

Jeg måtte kjøre tilbake

En kveld, mens jeg var en prestedømsleder på stavsplan i Loulé, Portugal, kjørte jeg noen ungdommer hjem etter en stavsaktivitet. Det var svært sent, og da jeg kjørte hjem etter å ha satt av de unge, kjørte jeg på en mørk vei i et landleig område med få biler. Underveis kjørte jeg over en liten bro og så et flakkende lys på høyre side nede ved elven som om det var ild.

Nattelufta var fuktig, så jeg tenkte at selv om det var ild, ville den raskt bli slukket av fuktigheten, så jeg vendte igjen oppmerksomheten mot veien foran meg.

Men jeg hadde bare kjørt noen få meter, da jeg hørte en røst som sa: «Stopp!» Jeg ble forundret siden jeg kjørte alene, men ignorerte den og fortsatte å kjøre. Da lød en tordenrøst: «Stopp og kjør tilbake!» Straks snudde jeg bilen og kjørte tilbake. Da jeg gjorde det, spurte jeg min himmelske Fader: «Herre, hva er det?»

Straks jeg kom til broen, hoppet jeg ut av bilen, og Herrens svar kom med det samme, for jeg kunne høre noen nedenfra som skrek: «Hjelp oss, vær så snill!»

Det var nesten ikke noe lys, og jeg kunne ikke se noe annet enn det lille, oransje lyset som flimret nedenfor. Det var en bratt kløft nedenfor broen, og med utilstrekkelig lys visste jeg ikke hvordan jeg skulle hjelpe. Raskt ringte jeg et nødnummer, og kort tid etterpå kom redningsmannskap for å hjelpe.

Det lille lyset kom fra en bil med fem personer som hadde kjørt av veien. To hadde mistet livet, men det kunne ha gått verre hvis jeg ikke hadde reagert på Den hellige ånds røst.

Jeg vitner om at Herren taler til oss gjennom Ånden, enten ved en mild røst eller ved en tordenrøst. Jeg er takknemlig for at jeg lyttet til den den natten. Jeg vet at Herren

lever, at han elsker oss og at Den hellige ånd kommuniserer med oss. Vi må bare være oppmerksomme på hans røst. ■

Nestor Querales, Portugal

Jeg bestemte meg for å lytte

For mange år siden begynte jeg å få en stadig nagende følelse at jeg skulle lage en kokebok for familien, inkludert oppskrifter fra min storfamilie. Jeg forkastet tanken. Jeg tenkte ofte: «Jeg har ikke tid til å lage en dum kokebok! Jeg har seks aktive barn! Å lage kokebøker er noe mødre som baker brød og kanelboller fra bunnen av gjør. Jeg har ikke tid til det!»

Den nagende følelsen vedvarte i årevis, inntil jeg en dag endelig bestemte meg for å overveie det alvorlig. Men jeg lurte på hvem i familien som egentlig ønsket å delta. Jeg var det eneste medlem av Kirken i familien, mine foreldre var døde, jeg hadde ingen søsken, og de fleste slektningene mine bodde langt unna. Men jeg bestemte meg likevel for å lytte til tilskyndelsen.

Jeg kontaktet familien og forklarte at jeg holdt på å lage en kokebok, og oppfordret dem til å sende oppskrifter. I løpet av det neste året mottok jeg mange oppskrifter. Noen slektninger sendte også familiehistorier og fotografier. Dette fikk meg til å intervju mine eldste levende slektninger og samle vår familiehistorie, som jeg besluttet å ta med i boken også.

Da jeg satte boken sammen, innså jeg at jeg ikke engang kjente mange av familiemedlemene som hadde sendt oppskrifter. Av den grunn besluttet jeg å inkludere et familietre.

ÅNDEN VIL LEDE DEG

«Den hellige ånds gave vil, hvis dere lar den, veilede og beskytte dere og til og med korrigere deres handlinger. Det er en åndelig røst som kommer til ens sinn som en tanke eller en følelse som trenger inn til hjertet. ... Det er ikke å forvente at dere skal gå gjennom livet uten å gjøre feil, men dere vil ikke gjøre store feil uten først å bli advart av Åndens tilskyndelser. Dette løftet gjelder alle medlemmer av Kirken.»

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum: «Råd til ungdom», *Liahona*, nov. 2011, 17–18.

Jeg ba om opplysninger fra alle, skrev ut familietreet og satte det inn i manuskriptet.

Da jeg tok en siste gjennomgang av den ferdige boken, fant jeg siden med familietreet og ble overveldet av Ånden. Tårer rant nedover kinnene mine da jeg ble fullstendig klar over hvorfor jeg skulle sette sammen denne «dumme» kokeboken. Den hadde svært lite med oppskrifter å gjøre. Jeg hadde samlet navn og datoer på generasjoner av mine forfedre. Alle disse menneskene kunne nå få utført tempelarbeid for seg. Dessuten hadde jeg bevart strålende historier for fremtidige generasjoner.

I dag har jeg kontakt med flere av mine søskenbarn på regelmessig basis og har et fantastisk forhold til min storfamilie. Når jeg ser på kokeboken min, tenker jeg ofte på skriftstedet: «Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for dere legger grunnvollen til et stort verk, og ut av små ting kommer det som er stort» (L&P 64:33). Jeg er fremdeles forundret når jeg stopper opp og tenker på alt det gledelige og fantastiske som fant sted fordi jeg ga akt på en tilskyndelse og satte sammen en enkel kokebok. ■

Nancy Williamson Gibbs, Colorado, USA

Det føltes bare riktig

Ånden kommuniserer på mange måter. Jeg har opplevd stunder med fred, trøst og klare tanker. Noen av mine sterkeste inntrykk er ganske enkelt en følelse av sannhet eller riktighet. Det er vanskelig å beskrive følelsen, men den er der når man ganske enkelt vet at noe er sant eller at man må handle.

En av de mest kraftfulle erfaringer jeg har hatt med denne følelsen, var da jeg lette etter et hus jeg ville kjøpe. Jeg var enslig og hadde overveiet å kjøpe hus i noen år. Jeg forklarte min eiendomsmegler hva jeg så etter, og hun gjorde en utmerket jobb for å finne hus som stemte overens med min beskrivelse. Hun viste meg hus, men jeg følte ikke godt for noen av dem. Hun begynte å spørre meg om hva jeg mislikte med hvert hus, slik at hun bedre kunne vise meg noen som ville dekke mine behov. Jeg kunne dessverre ikke forklare særlig godt hva som manglet.

Endelig en ettermiddag gikk vi gjennom et hus som ikke var så pent som noen av de andre vi hadde sett. Det var litt dyrere enn andre. Det passet til min beskrivelse av det jeg hadde sagt jeg ønsket, men var likevel mindre attraktivt enn enkelte av de andre vi hadde

sett. Da vi hadde gått gjennom det, sa jeg likevel til eiendomsmegleren at jeg ønsket å legge inn bud. Hun virket noe overrasket over at jeg var villig til å handle så raskt. Med tanke på min nøling de foregående månedene var det ikke til å undres over at hun ble forbauset. Men følelsen av at det var her jeg skulle bo, var nesten overveldende. Jeg trengte ikke å ha tid på meg for å tenke over det.

Jeg la inn et bud, og selgerne aksepterte det, til tross for at det ikke var det høyeste budet de hadde fått. Jeg fortalte min familie at jeg visste at jeg skulle bo i det huset, selv om jeg ikke visste hvorfor.

Jeg fant ganske fort ut hvorfor jeg skulle bo der. Jeg møtte en kvinne i menigheten for enslige innen en måned etter at jeg hadde flyttet inn. Litt mer enn et år senere knelte vi overfor hverandre ved alteret i templet, der vi ble beseglet som mann og hustru.

Herrens veier er i sannhet uransakelige. Jeg hadde ingen idé om at han ledet meg mot evig ekteskap da han hjalp meg å velge hus. Alt jeg visste var at jeg ble ledet til å ta dette skrittet, og nå kan jeg se at denne veiledningen kom fra hans Ånd. ■

Jeffery Stockett, Utah, USA

ÅTTE HENSIKTER MED ÅPENBARING

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum foklarte at Ånden kommuniserer i tre hensikter:

For å vitne: Ånden kan vitne om at Jesus er Kristus og at evangeliet er sant.

For å profetere: Innenfor grensene av sine ansvarsområder kan en person bli inspirert til å forutsi hva som vil skje i fremtiden. Profeten, patriarker og også vi kan motta profetisk åpenbaring.

For å trøste: Ånden kan trøste oss slik han trøstet Joseph Smith i Liberty fengsel: «Fred være med din sjel; din motgang og dine lidelser skal kun vare et øyeblikk» (L&p 121:7–8). Man mottar også trøst i forbindelse med prestedømsvelsignelser, syn av kjære som er gått bort, og tilgivelse av synder.

For å oppløfte: Ånden kan løfte oss opp fra depresjon, følelse av utilstrekkelighet eller et middelmådig åndelig nivå. Han kommer når vi leser Skriftene eller nyter god musikk, kunst eller litteratur.

For å informere: Man kan motta ord man skal bruke ved en spesiell anledning. Herren sa til Joseph Smith og

Sidney Rigdon: «For det skal bli gitt dere i samme stund, ja, i samme øyeblikk, hva dere skal si» (L&p 100:6). Ved noen hellige anledninger har informasjon blitt gitt ansikt til ansikt av himmelske personer. Andre ganger blir nødvendig informasjon kommunisert ved Åndens stille hvisken.

For å forhindre: Denne form for åpenbaring vil hindre oss i å gjøre noe vi ikke skulle gjøre. Den kommer ofte som en overraskelse, når vi ikke har bedt om veiledning om et spesielt emne.

For å bekrefte: Vi kan motta bekreftelse gjennom Ånden etter at vi har foreslått hva vi kan tenke oss å gjøre, og har bedt om å få vite om det er det riktige valg.

For å tilskynde oss: Denne typen åpenbaring er noe man ikke har søkt, men som gis for å kalle en person til en handling som ikke er ventet. Denne typen kommunikasjon fra Ånden er sjelden, og derfor betydningsfull.

Fra «Revelation», i *Brigham Young University 1981–82 Fireside and Devotional Speeches* (1982), 20–26.

RÅDSLÅ SAMMEN I ekteskapet

Av Randy Keyes

Som ekteskap- og familieterapeut i Victoria, Canada, hadde jeg samtaler med et ektepar, Bob og Mary (navnene er forandret), som ofte hadde uoverensstemmelser når de prøvde å ta avgjørelser sammen. Under ett av møtene våre sa Bob til

meg: «Jeg prøver å presidere og få ting gjort, men når jeg foreslår hva vi trenger å gjøre, *vil hun ikke støtte prestedømmet!*»

Av hans bemerkning forsto jeg at han ikke helt ut fattet hva det betyr å presidere. Når par gifter seg, danner de et likeverdig partnerskap der de gjør sitt beste for å ta avgjørelser sammen i en ånd av enighet.

Jeg fortalte dette paret om noen prinsipper for å rådslå med hverandre som jeg hadde lært av modellen for prestedømsråd. Selv om råd i hjemmet fungerer noe annerledes enn råd gjør i Kirken, gjelder mange av de samme prinsippene. Når vi gjør vårt ytterste for å anvende disse prinsippene i vårt hjem, kan de bidra til å styrke vårt ekteskap på en måte som behager Herren.

PRINSIPP 1: ENSTEMMIGE AVGJØRELSER

I prestedømsråd

Presidentskaper, råd og biskopsråd arbeider alle etter prinsipper for enstemmig, harmonisk overensstemmelse. Eldste M. Russell Ballard forklarte at De tolv apostlers quorum kommer frem til en enstemmig avgjørelse før de gjør noe med en sak: «Vi drøfter et bredt spekter av saker, fra ledelse av Kirken til verdensbe-givenheter, og vi gjør det fritt og åpent. Av og til drøfter vi saker i ukevis, månedvis og noen ganger også i årevis før vi kommer til en avgjørelse.»¹ Enighet er så viktig at de ikke vil gå videre med en avgjørelse før de har kommet til enighet.

Herren forklarte det samme prinsipp for enhet i råd for Joseph Smith: «Og enhver avgjørelse som noen av disse quorum tar, må være enstemmig, hvilket vil si at hvert medlem i det enkelte quorum må være enig i avgjørelsen, slik at alle deres beslutninger innbyrdes har samme kraft og gyldighet» (L&P 107:27).

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum la igjen vekt på dette prinsippet da han sa: «Vi kan ikke motta inspriasjon hvis vi ikke er forenet.»² Når vi er forenet i hensikt og bønn, innbyr vi Den hellige ånd til å veilede og inspirere oss.

I hjemmet

Prinsippet for enhet gjelder for prestedømsråd, og det gjelder også for ekteskap. Brødrene har forklart at familieråd er Kirkens grunnleggende råd.³ Legg merke til at de ikke har sagt at mannen er den viktigste rådsperson eller at hustruen er den viktigste rådsperson. Dette råd består av dem begge sammen.

Det er ikke uvanlig at ektepar strever med

å komme til en enstemmig avgjørelse, spesielt når det gjelder en viktig sak. Videre, når ektefellene er mer opptatt av å få rett enn med å komme til enighet, «bryter kommunikasjonen med vår himmelske Fader sammen, [og da] bryter også kommunikasjonen ektefellene imellom sammen. Og vår himmelske Fader griper ikke inn. Han griper vanligvis ikke inn når han ikke blir bedt om det.»⁴ Nøkkelen er å faktisk innby – istedenfor å utelukke – vår himmelske Fader til våre diskusjoner. Hvis vi arbeider ydmykt sammen og lytter til hverandre, mottar vi den nødvendige velsignelse som Herrens veiledning er.

Det er viktig å ta enstemmige avgjørelser med Åndens veiledning – spesielt hvis avgjørelsen logisk sett ikke synes å være det beste valg. President George Q. Cannon (1827–1901), førsterådgiver i Det første presidentskap, forklarte at Herren støtter rådet av forente ledere og at han vil forbedre deres mindre-enn-fullkomne plan og vil «supplere den ved sin visdom og kraft og gjøre den effektiv».⁵ Dette løftet tilbys alle råd, også ektepar.

Men avgjørelser må ikke alltid fattes gjennom en formell prosess. Eldste Ballard forklarer at «når en ektemann og hustru snakker sammen, har de et familieråd».⁶

På samme måte som Herren ikke befaler oss i alle ting, trenger heller ikke ektefeller å

På samme måte som prestedømsråd gjør sitt ytterste for å oppnå enhet i sine avgjørelser, er enhet i ekteskapet nødvendig.

holde et råd for hver avgjørelse. Ektepar skulle ha tillit til hverandre, slik at de begge kan ta daglige avgjørelser som har liten konsekvens for evigheten. Med veiledning fra Herren, Skriftene og profetens ord, tar de sammen slike avgjørelser som krever felles drøfting.

PRINSIPP 2: FULL DELTAGELSE

I prestedømsråd

Under det verdensomspennende opplæringsmøte for ledere i november 2010 siterte Julie B. Beck, Hjelpeforeningens president, følgende skriftsted: «Velg en lærer blant dere, og la ikke alle tale på én gang, men la én tale om gangen og la alle lytte til det han sier, slik at når alle har talt, kan alle være oppbygget av alle, og for at alle kan få det samme privilegium» (L&p 88:122). Eldste Walter F. González i De syttis presidentskap fulgte opp hennes innlegg med en kommentar om at deltagelse fremmer inspirasjon.⁷ Når alle har samme anledning til å bidra, blir summen av ideene fra forskjellige personer sterkere.

I hjemmet

Prinsippet for deltagelse lærer oss at det er viktig at begge ektefeller bidrar når det gjelder å ta avgjørelser. Det er ikke tilstrekkelig at den ene ektefellen tar alle avgjørelser og at den andre bare sier seg enig. Ektepar lykkes bedre når de begge søker inspirasjon og deretter lytter til hverandres tanker og følelser.

President Howard W. Hunter (1907–95) sa: «En mann som har prestedømmet, godtar sin hustru som en partner i ledelsen av hjemmet og familien med full kunnskap om og full deltagelse i alle avgjørelser i den forbindelse... Det var Herrens hensikt at hustruen skal være en medhjelper for mannen (*medhjelper* betyr likeverdig) – dvs. en ledsager som er likeverdig og nødvendig i et fullt partnerskap.»⁸

Vi er skapt for å hjelpe hverandre. Når vi innbyr til og aksepterer vår ektefelles deltagelse, kan vi glede oss over ett av de største goder ved ekteskapet.

PRINSIPP 3: PRESIDER I RETTFERDIGHET

I prestedømsråd

Å forstå den korrekte betydning av å *presidere* er nødvendig for å lede et effektivt prestedømsråd. De som presiderer, «våker over kirken» (Alma 6:1) og har ansvar for å forsikre seg om at enhet, lik deltagelse og andre prinsipper for rådslagning blir praktisert. Eldste Ballard minner oss på at «de som bærer prestedømmet, må aldri glemme at de ikke har noen rett til å bruke sin prestedømsmyndighet som

en klubbe over hodet på andre... Prestedømmet er til tjeneste, ikke til trelldom; barmhjertighet, ikke tvang; omsorg, ikke kontroll. De som tror noe annet, opererer utenfor rammebetingelsene for prestedømmets myndighet.»⁹

I hjemmet

Mannens patriarkalske plikt som den som presiderer i hjemmet, er ikke å regjere over andre, men å se til at ekteskapet og familien fungerer bra. President David O. McKay (1873–1970) forklarte at alle menn en dag vil ha et personlig prestedømsintervju med Frelseren: «Først vil han anmode om at du rapporterer om ditt forhold til din hustru.

Har du gått aktivt inn for å gjøre henne lykkelig og sett til at hennes personlige behov har blitt dekket?»¹⁰

Mannen er ansvarlig for vekst og lykke i ekteskapet, men dette ansvaret gir ham ikke myndighet over sin hustru. Begge er ledere i ekteskapet. I gode ekteskapsråd har ektefeller de samme dyder, og når disse anvendes, bidrar de til at ektefellene fokuserer på hverandre.

Vi kan studere noen av disse dydene i Lære og pakter

Eldste Ballard minner oss på at «de som bærer prestedømmet, må aldri glemme at de ikke har noen rett til å bruke sin prestedømsmyndighet som en klubbe over hodet på andre.»

121:41: «Ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet.»

Vi kan ikke bruke prestedømmet til å forsvare makt og innflytelse. Derfor kan vi ikke bruke urettferdige midler for å dominere i ekteskapet. Sann kraft oppnås bare når vi arbeider sammen i rettferdighet og på den måten blir verdige til velsignelser fra Herren.

HVORDAN SKAPE ET EVIG EKTESKAP

Par som strever med å kontrollere saker eller har uoverensstemmelser når det gjelder å takle tid, penger, barn, svigerforeldre eller annet, skulle overveie å vurdere på nytt grunnprinsippene de har valgt å følge i ekteskapet. Kan de forbedre ekteskapet ved å etablere et mønster der de rådfører seg sammen med oppriktig kjærlighet?

Prinsippene for enhet, deltagelse og det å presidere i rettferdighet gjør at vi kan komme

frem til samstemmighet med vår ektefelle og innby Ånden i vårt liv. Det å anvende dydene kjærlighet og vennlighet vil mildne mange disputer, lede til større tilfredshet i ekteskapet og bygge opp et forhold som kan vare i all evighet. ■

NOTER

1. M. Russell Ballard: *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), 18–19.
2. David A. Bednar, i «Paneldiskusjon», *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere 2010*, lds.org/broadcasts/archive/worldwide-leadership-training/2010/11.
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 213.
4. M. Russell Ballard: «Familieråd – En samtale med eldste og søster Ballard», *Liahona*, juni 2003, 17.
5. *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, red. Jerreld L. Newquist (1957), 163.
6. M. Russell Ballard: «Familieråd», *Liahona*, juni 2003, 14.
7. Se «Paneldiskusjon», *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere 2010*.
8. Howard W. Hunter: «Vær en rettferdig ektemann og far», *Lys over Norge*, jan. 1995, 49.
9. M. Russell Ballard: «Styrke i råd», *Lys over Norge*, jan. 1994, 75.
10. David O. McKay, sitert av Robert D. Hales: «Understandings of the Heart» (Brigham Young University, tale under en andakt, 15. mars 1988, 8), speeches.byu.edu.

I gode ekteskapsråd prøver begge ektefeller – ved respekt, vennlighet og full deltagelse – å bygge opp forholdet og stebe etter enhet.

Prestedømmets

HEDER OG ORDEN

Av president Boyd K. Packer

President for De tolv apostlers quorum

«Prestedømmets myndighet og kraft danner grunnlaget for alt vi gjør i Kirken,» sa president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum.¹ I løpet av mer enn 40 år som medlem av De tolv har president Packer tatt for seg denne uttalelsen flere ganger og talt omfattende om prestedømmet – dets betydning, riktig bruk av det og dets nøkler. Følgende utdrag belyser noen av hans betydelige læresetninger om prestedømmet, inkludert hans vitnesbyrd som vår Herre Jesu Kristi apostel.

Prestedømmets nøkler

I 1976 ble det holdt en områdekonferanse i København, Danmark. Etter det siste møtet ønsket president Spencer W. Kimball [1895–1985] å besøke Vor Frues kirke, der Thorvaldsens statuer av *Kristus* og De tolv apostler står ...

Foran i kirken, bak alteret, står den velkjente statuen av *Kristus*, med armene fremover og litt utrakt, og der hendene viser arrene etter naglene, og såret i hans side er godt synlig. På hver side står statuene av apostlene, Peter foran på høyre side og de andre apostlene i rekkefølge.

De fleste i vårt følge sto nesten bakerst i kirken sammen med vaktmesteren. Jeg sto fremme sammen med president Kimball foran statuen av Peter sammen med eldste Rex D.

Pinegar og Johan Helge Benthin, president for København stav.

I Peters hånd, fremstilt i marmor, har han et knippe med tunge nøkler. President Kimball pekte på nøklene og forklarte hva de symboliserte. Så gjorde han noe jeg aldri vil glemme. Han henvendte seg til president Benthin, og med uvanlig fasthet, pekte han på ham og sa: "Jeg vil at du skal fortelle alle i Danmark at jeg har nøklene! Vi har de *ekte* nøklene, og vi bruker dem daglig."

Jeg kommer aldri til å glemme den stadfestelsen, dette vitnesbyrdet fra profeten. Innflytelsen var åndelig sterk, og inntrykket fysisk merkbart.

Vi gikk bakover i kirken hvor resten av følget sto. President Kimball pekte på statuene og sa til den vennlige vaktmesteren: "Det

Prestedømmet har ikke den styrke det skulle ha og vil ikke ha den før prestedømmets kraft blir fast forankret i familiene.

er de døde apostlene.” Han pekte på meg og sa: “Her har vi de *levende* apostlene. Eldste Packer er en apostel. Eldste Thomas S. Monson og eldste L. Tom Perry er apostler, og jeg er en apostel. Vi er de levende apostlene.

Du leser om syttier i Det nye testamente, og her er to av de levende syttiene, eldste Rex D. Pinegar og eldste Robert D. Hales.”

Vaktmesteren, som inntil da ikke hadde vist noen følelser, fikk plutselig tårer i øynene.

Jeg følte at jeg hadde fått en erfaring for livet.»²

Prestedømmet er ikke delelig

«Prestedømmet er større enn noen av dets embeder. Når en person mottar Det aronske eller melkisedekske prestedømme, blir det overdratt til ham ved håndspåleggelse. Etter at prestedømmet er overdratt til ham, blir han ordinert til et embede i prestedømmet. Alle embeder får sin myndighet fra prestedømmet.

Prestedømmet er ikke delelig. En eldste har like mye prestedømme som en apostel (se

L&p 20:38). Når en mann mottar prestedømmet, mottar han det i sin helhet. Men det er embeder innen prestedømmet – avdelinger med myndighet og ansvar. Man kan utøve sitt prestedømme i henhold til de rettigheter som tilhører det embede eller den stilling man er ordinert eller beskikket til ...

Enhver som har Det melkisedekske eller høyere prestedømme, har også all den myndighet som tilhører Det aronske prestedømme.»³

Det forberedende prestedømme

«Det faktum at det kalles det mindre prestedømme, innsnevrer overhodet ikke Det aronske prestedømmes betydning. Herren sa at det er nødvendig for Det melkisedekske prestedømme. (Se L&p 84:29.) Enhver bærer av det høyere prestedømme skulle føle seg meget beæret over å utføre Det aronske prestedømmes ordinanser, for de er av stor åndelig betydning.

Som medlem av De tolv apostlers quorum har jeg delt ut nadverden. Jeg kan forsikre dere om at jeg har vært beæret og ydmyk mer enn jeg kan gi uttrykk for over å kunne utføre det noen kanskje betrakter som en ren rutineoppgave ...

I fordums tid så de frem til Kristi forsoning gjennom offiseremonien. Vi ser tilbake på den samme begivenhet gjennom nadverdens ordinans.

Både offeret før og nadverden etterpå er sentrert om Kristus, om utgytelsen av hans blod og forsoningen han utførte for våre synder. Både da og nå er myndigheten til å utføre disse ordinanser tillagt Det aronske prestedømme.

Dette er virkelig et hellig ansvar og inkluderer dere i et brorskap med Herrens tjenere i fordums tid. Det er ikke til å undres

over at vi føler oss ydmyke når vi deltar i de ordinanser som sorterer under Det aronske prestedømme ...

Noen av dere som sitter her i dag som diakoner, lærere og prester, vil en dag sitte her som apostler og profeter og vil presidere over Kirken. *Dere må være forberedt.*

Det er i sannhet riktig å kalle Det aronske prestedømme for det forberedende prestedømme.»⁴

En appell til vordende eldster

«En eldstes embede er et kall som innebærer verdighet og ære, åndelig myndighet og kraft. Betegnelsen “vordende” antyder håp og optimisme og mulighet. Når jeg taler til dem i dag, vet jeg at det kanskje er mange andre som dette budskapet angår ...

Hvis dere vil vende tilbake til de steder der man taler om åndelige sannheter, vil de ting dere trodde var tapt, komme strømmende tilbake til deres sinn. Ting som var kvalt av mange års misbruk og inaktivitet, vil dukke frem. Deres evne til å forstå dem vil bli ansporet ...

Hvis dere vil ta pilgrimsferden tilbake til de hellige, vil dere snart forstå inspirasjonens språk igjen. Og raskere enn dere aner, vil det virke som om dere aldri hadde vært borte. Å, hvor viktig det er at dere forstår at om dere vil komme tilbake, kan det bli som om dere aldri har vært borte ...

Snart vil dere føle at dere er fullstendige og fyllestgjørende i Han kirke og i Hans rike. Da vil dere vite hvor stort behov det er for dere her, og hvor mektig deres erfaring kan være når det gjelder andres frelse.»⁵

Kall i prestedømmet

«Et kall er mer enn en invitasjon eller en forespørsel. Det er et kall fra Herren

gjennom hans utvalgte tjener. For mange år siden hadde president Spencer W. Kimball, som da var president for en stav i Arizona, en opplevelse med å fremsette et kall. Det var en ubesatt stilling i presidentskapet for Unge menn i staven. President Kimball forlot sitt skrivebord i banken, gikk et stykke ned i gaten til en forretning og sa: “Jack, kunne du tenke deg å være Unge menns president i staven?”

Jack sa: “Spencer, det kan du da ikke mene.”

Han sa: “Naturligvis mener jeg det. Du er ung og går godt sammen med de unge. Du vil være en utmerket president.”

Så fant det sted noe som president Kimball oppfattet som en meget ubehagelig samtale, ettersom Jack sa nei til kallet. Han gikk tilbake til banken, satte seg ved skrivebordet og grublet over sitt nederlag. Så gikk det opp et lys for ham. Han forlot skrivebordet, gikk ned i gaten – samme dør, samme mann – kalte ham ved hans fulle navn og sa: “Forrige søndag hadde stavspresidentskapet møte for å drøfte den ubesatte stillingen i Unge menns presidentskap. Vi ba om det og snakket om det. Til slutt, mens vi lå på våre knær, adspurte vi Herren og mottok inspirasjon om at du skulle bli kalt. Jeg kommer som Herrens tjener for å overbringe dette kallet.”

Jack sa: “Når du sier det slik, så.”

Og han sa: “Jeg sier det slik.”»⁶

«Enhver eldste skulle vite at et kall er mer enn en invitasjon eller en anmodning, til og med mer enn et oppdrag. Altfor ofte hører vi uttrykk som “jeg har blitt bedt om å være rådgiver i eldstenes quorumpresidentskap.” Det ville vært riktigere å si: “Jeg har blitt kalt til å virke som rådgiver.”

Vi kaller ikke oss selv til stillinger i Kirken. I stedet tar vi imot kall fra dem som presiderer

Prestedømmet er ikke delelig. En eldste har like meget prestedømme som en apostel. Når en mann mottar prestedømmet, mottar han det hele. Men det er embeder innen prestedømmet – avdelinger med myndighet og ansvar.

Kraft i prestedømmet oppnås ved trofast og lydige å etterleve og hedre paktene. Den styrkes ved å utøve og bruke prestedømmet rettferdig.

over oss. De som presiderer, har ansvar for å gå til Herren i bønn og søke hans vilje angående en stilling i Kirken. Da vil åpenbaringsprinsipp være i funksjon. Kallet fremsettes så av den presiderende embedsmann som handler på vegne av Herren.»⁷

Ordinasjoners betydning

«Prestedømmet overdras ved ordinasjon, ikke bare ved å slutte en pakt eller motta en velsignelse. Slik har det vært fra begynnelsen av. Uansett hva de måtte anta eller utlede eller slutte av noe som har blitt sagt eller skrevet, før eller nå, så er ordinasjon til et embede i prestedømmet den måten, og den eneste måten, som det har blitt eller nå blir overdratt på.

Og det går helt tydelig frem av Skriftene at den eneste gyldige overdragelse av prestedømmet skjer ved “en som har myndighet, og som kirken vet har myndighet og er blitt behørig ordinert av kirkens ledere” [L&p 42:11] ...

Overse ikke det ene enkle, tydelige, absolute krav: Prestedømmet blir evig og alltid overdratt ved ordinasjon av en som har riktig myndighet, og som Kirken vet har myndighet. Og selv når prestedømmet har blitt overdratt, har man ingen myndighet utover den som tilhører det konkrete embede man er ordinert til. Disse begrensninger gjelder også et embede man blir beskikket til. Ubemyndigede ordinasjoner eller beskikkelser overdrar intet, hverken kraft eller prestedømmets myndighet.»⁸

Prestedømmets kraft

«Vi har gjort det svært bra med hensyn til å distribuere prestedømmets *myndighet*. Vi har etablert prestedømsmyndighet nesten overalt. Vi har quorumer av eldster og høyprester over hele verden. Men jeg tror at fordelingen av prestedøms *myndighet* har gått raskere enn

utdeling av prestedømmets *kraft*. Prestedømmet har ikke den styrke det skulle ha, og vil ikke ha det før prestedømmets *kraft* blir så fast forankret i familiene som den skulle være ...

Prestedømmets myndighet er med oss. Etter alt vi har samordnet og organisert, er det nå vårt ansvar å aktivere prestedømmets *kraft* i Kirken. Prestedømmets *myndighet* gis ved ordinasjon. Prestedømmets *kraft* kommer ved at vi trofast og lydige holder pakter i ære. Den styrkes ved å utøve og bruke prestedømmet rettferdig.

Og nå, fedre, jeg vil minne dere om deres kalls hellige natur. Dere har prestedømmets kraft direkte fra Herren til å beskytte deres hjem. Det vil komme tider da denne kraften er alt som står som et skjold mellom deres familie og motstanderens ugagn. Dere vil motta veiledning fra Herren ved Den hellige ånds gave.»⁹

«Den *kraft* dere mottar vil avhenge av hva dere gjør med denne hellige og usynlige gave.

Myndigheten får dere ved ordinasjon, kraften gjennom lydighet og verdighet ...

Kraft i prestedømmet får dere ved å gjøre deres plikt i vanlige ting: Være tilstede på møter, ta imot oppdrag, lese i Skriftene og holde Vidsomsordet.»¹⁰

Herrens sanne tjenere

«Vi hører ikke noe om at prestedømsnøkkelene blir brukt i andre kristne kirker. Det er merkelig at vi av noen betegnes som ikke-kristne, når vi er de eneste som innehar myndighet og den organisasjon han etablerte.

De nåværende Tolv er svært alminnelige mennesker. De er ikke, på samme måte som de opprinnelige heller ikke var det, individuelt imponerende, men tilsammen utgjør de styrke.

Vi har forskjellig yrkesbakgrunn. Vi er

vitenskapsmenn, advokater og lærere.

Eldste [Russell M.] Nelson var en pioner innen hjertekirurgi ...

Flere i dette quorumet har militær bakgrunn – en i sjøforsvaret og noen i infanteriet og luftforsvaret.

De har hatt forskjellige stillinger i Kirken: hjemmelærere, lærere, misjonærer, quorumpresidenter, biskoper, stavsprester, misjonsprester, og aller viktigst, ektemenn og fedre.

De er alle studenter og lærere i Jesu Kristi evangelium. Det som forener oss, er vår kjærlighet til Frelseren og hans Faders barn og vårt vitnesbyrd om at han er denne kirkes overhode.

Så godt som alle De tolv kommer fra en beskjeden begynnelse, slik det var da Han var her. De levende Tolv er sveiset sammen i Jesu Kristi evangeliums forvaltning. Da kallet kom, la den enkelte ned sin not, for å si det sånn, og fulgte Herren.»¹¹

Jeg bevitner for dere at de 14 menn som jeg deler denne ordinasjon med, i sannhet er apostler. Når jeg erklærer dette, sier jeg ikke noe mer enn det Herren har forkynt, ikke noe mer enn det som kan bli åpenbart enhver som med oppriktig hjerte og ærlig hensikt søker å få et personlig vitnesbyrd fra Ånden.

Disse menn er sanne tjenere av Herren. Gi akt på deres råd.»¹²

En apostels vitnesbyrd

«Jeg mangler så mange kvalifikasjoner. Det mangler så mye på min anstrengelse for å tjene. Bare én eneste ting, én kvalifikasjon kan forklare det. I likhet med Peter og alle som siden har blitt ordinert, har jeg *det* vitnesbyrdet.

Jeg vet at Gud er vår Fader. Han introduserte sin Sønn Jesus Kristus for Joseph Smith.

Jeg erklærer at jeg vet at Jesus er Kristus. Jeg vet at han lever. Han ble født i tidens midte. Han forkynte sitt evangelium og ble prøvet. Han led og ble korsfestet og oppsto på den tredje dag. Han har, i likhet med sin Fader, et legeme av kjøtt og ben. Han gjennomførte sin forsoning. Jeg bærer vitnebyrd om Ham. Jeg er et vitne om Ham.»¹³ ■

NOTER

1. «Hvordan overdra prestedømmet: Læren, prinsippet og fremgangsmåten», *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 21. juni 2003, 1.
2. «De tolv», *Liahona*, mai 2008, 85.
3. «Hva enhver eldste skulle vite – og også enhver søster – En elementær innføring i prinsippene for prestedømmets styre», *Lys over Norge*, nov. 1994, 17; se også *Ensign*, feb. 1993, 8.
4. «Det aronske prestedømme», *Lys over Norge*, apr. 1982, 55-57.
5. «En appell til vordende eldster», *Lys over Norge*, juni 1977, 10, 11, 12.
6. «Hvordan overdra prestedømmet», *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 21. juni 2003, 1-2.
7. «Hva enhver eldste skulle vite», *Lys over Norge*, nov. 1994, 21-22.
8. «Templet og prestedømmet», *Lys over Norge*, juli 1993, 20.
9. «Prestedømmets kraft», *Liahona*, mai 2010, 7, 9.
10. «Det aronske prestedømme», *Lys over Norge*, apr. 1982, 59, 60.
11. «De tolv», *Liahona*, mai 2008, 85-86.
12. «De tolv apostle», *Lys over Norge*, jan. 1997, 8.
13. «De tolv», *Liahona*, mai 2008, 87.

Fedre, jeg vil minne dere om deres kalls hellige natur. Dere har prestedømmets kraft direkte fra Herren til å beskytte deres hjem.

Dine plikter i DET ARONSKE PRESTEDØMME

Du har blitt ordinert til Det aronske prestedømme.

Hva forventes det at du skal gjøre nå?

Av Paul VanDenBerghe

Kirkens tidsskrifter

Du kan være en helt ny diakon, ordinert forrige søndag, eller lærer som hjelper til å forbedre nadverden hver uke. Eller du kan være en erfaren prest, som vet hvordan tjenesteprosjekter blir utført og hvordan man veileder de yngre lærere og diakoner i deres nye oppgaver. Men alle prestedømsbærere har et felles kall fra Herren: «La enhver lære sin plikt og med all flid virke i det embede han er kalt til» (L&p 107:99).

Men hvor kan du lære om denne plikten? Det første stedet skulle være Skriftene. Du skulle spesielt studere kapitlene i Lære og pakter hvor pliktene til Det aronske prestedømme står forklart: kapittel 20:46–60, 72–79, og kapittel 84:111.

En annen storartet ressurs er heftet *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud: For bærere av Det aronske prestedømme*. Dette heftet deler deres prestedømsoppgaver i tre avdelinger: (1) «Forrette prestedømsordinanser», (2) «Tjene andre» og (3) «Innby alle til å komme til Kristus». I delen «Prestedømsplikter» for hvert embede

– diakon, lærer og prest – finner du flere skriftsteder du skal studere og forslag til hvordan du utarbeider din egen plan som hjelp til å forstå dine prestedømsplikter bedre.

La oss kaste et kort blikk på noen av de viktigste pliktene til bærere av Det aronske prestedømme.

Diakoner

En diakon er et godt eksempel for quorumsmedlemmene og andre medlemmer av Kirken. Han lever rettferdig og holder seg verdig til å utøve prestedømmet.

Han deler ut nadverden. Dette er en av de helligste plikter en diakon har. Når en diakon utfører denne plikten, er han en representant for Herren. Han skulle være verdig til å gi nadverdens symboler til Kirkens medlemmer. Han skulle kle seg og oppføre seg på en måte som reflekterer nadverdens hellige natur. Om mulig skulle han ha hvit skjorte.

En diakon er en fast tjener som «settes til å våke over kirken» (L&p 84:111). Han skal også «advare, forklare, formane og undervise, og

Å bli ordinert til Det aronske prestedømme medfører spesielle rettigheter, ansvarsoppgaver og plikter. For å lære hva disse er ser du først i Skriftene. En annen storartet ressurs er heftet *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud: For bærere av Det aronske prestedømme*.

innby alle til å komme til Kristus» (L&p 20:59). Dette ansvaret innebærer å ha god kontakt med quorumsmedlemmene og andre unge menn, underrette medlemmer om Kirkens møter, tale på møter, dele evangeliet med andre og bære vitnesbyrd.

Han hjelper biskopen med å «forvalte ... timelige ting» (L&p 107:68). Dette ansvaret kan omfatte å samle inn fasteoffer, hjelpe de fattige og trengende, ta vare på møtehuset og utearealene og fungere som budbringer for biskopen på Kirkens møter.

Han deltar i quorumsundervisningen ved å studere evangeliet aktivt. Andre plikter omfatter å hjelpe medlemmer å dekke sine timelige behov, forberede seg til og utføre misjonær-tjeneste, støtte og hjelpe quorums-presidenten, aktivisere unge menn i quorumsalder og lære evangeliet.

Lærere

En lærer har alle ansvarsoppgaver som en diakon har. Han har i tillegg følgende ansvar:

Han klargjør nadverden. Det er lærernes ansvar å se til at nadverden

VOKS TIL DERES EDLE MÅL

«Vi kaller på dere flotte unge brødre til å streve flittig for å bli "født på ny". Be om denne mektige forandring i deres liv. Studer Skriftene. Ønsk mer enn noe annet å kjenne Gud og bli mer lik hans hellige Sønn. Nyt deres ungdomstid, men legg av "det barnslige":

Unngå vanhellig og grov ordbruk.

Flykt fra all ondskap.

Unngå krangel og strid.

Omvend dere der det trengs.

Dette vil hjelpe dere å vokse til deres manndoms edle mål. Egenskapene mot, pålitelighet, ydmykhet, tro og godhet vil bli deres. Venner vil beundre dere, foreldre vil rose dere, brødre i prestedømmet vil regne med dere, og de unge kvinnene vil forgude dere og bli enda bedre på grunn av dere. Gud vil hedre dere og begave deres prestedømsstjeneste med *kraft fra det høye*.»

Biskop Keith B. McMullin, annenrådgiver i Det presiderende biskopsråd: «Kraften i Det aronske prestedømme», *Liahona*, nov. 2011, 48–49.

alltid er klar til nadverdsmøtet. Å klargjøre nadverden er et godt eksempel på å yte tjeneste uten å vente ros for å gjøre det. Ofte innser ikke medlemmene at lærerne klargjør nadverden, men tjenesten bli utført uansett, og det behager Herren fordi det er en sann tjeneste.

«Lærerens plikt er alltid å våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem» (L&p 20:53). En måte å gjøre dette på er ved å være hjemmelærer.

Han skal «se til at det ikke er noen ugudelighet i kirken, ei heller hårdhet mot hverandre, ei heller løgn og baktalelse eller ond tale» (L&p 20:54). Dette ansvar omfatter å være fredsstifter ved å hjelpe medlemmene å komme godt overens med hverandre. Han skulle oppmuntre folk rundt seg til alltid å se det gode i andre.

Han skal «se til at kirkens medlemmer kommer ofte sammen og også påse at alle medlemmene gjør sin plikt» (L&p 20:55). En del av dette ansvaret er å innby andre til å komme til kirken.

Prester

En prest har alle ansvarsoppgaver som en diakon og en lærer har. Han har i tillegg følgende ansvar:

Han forretter ved nadverdsbordet. Prestene har fått den ære å forrette nadverden, og de holder nadverdsbønnene. En prest skulle kjenne

nadverdsbønnene, kle seg passende og vaske hendene før han utfører denne ordinansen. Fremfor alt skulle prestene være verdige til å utføre denne hellige ordinansen som Frelserens representanter.

En annen plikt prestene har er å døpe når de blir gitt tillatelse til dette av biskopen eller grenspresidenten (se L&p 20:46). Dåp ved riktig myndighet er en av de viktigste og helligste ordinanser i Kirken, for det er den ordinans som gjør at vi blir medlemmer av Kirken, får tilgivelse for våre synder og går inn på veien til det celestiale rike.

«En prests plikt er å forkynne, undervise, forklare [og] formane» (L&p 20:46). Dette betyr at en prest er

kalt til å undervise andre i evangeliets prinsipper. For å undervise i evangeliets prinsipper må han naturligvis først lære hva de er. Dette ansvaret vil være en stor hjelp når han forbereder seg til å reise på heltidsmisjon.

Han skal «besøke hvert enkelt medlems hjem, formane dem til å be høyt og i lønndom og ivareta alle plikter overfor familien» (L&p 20:47). En prest gjør dette når han utfører sin ansvarsoppgave som hjemmelærer og besøker sine tildelte familier.

Han har myndighet til å overdra Det aronske prestedømme og ordinere andre prester, lærere og diakoner, men bare når biskopen eller grenspresidenten gir tillatelse til det (se L&p 20:48). Kraften til å overdra Det aronske prestedømme er hellig.

Unge kvinner og prestedømmet

Selv om prestedømmets myndighet bare blir gitt verdige mannlige medlemmer av Kirken, er prestedømmets velsignelser tilgjengelig for enhver – og disse velsignelsene er de samme for menn og kvinner, piker og gutter, rike og fattige. Alle Guds barn har det privilegium å motta de samme frelsende ordinanser som tilhører prestedømmet.

Som Guds utvalgte døtre har alle unge kvinner som har blitt døpt, også mottatt Den hellige ånds gave. De har rett til å søke og bli velsignet ved åndelige gaver, som «tungemålgaven,

profeti, åpenbaring, syner, helbredelse, tydning av tunger osv.» (7. trosartikkel). Når unge kvinner lever rettferdig og gjør sitt beste for å tjene andre ved å motta og utvikle disse Åndens gaver, vil deres gode eksempel øve sterk innflytelse på de unge kvinnene de er sammen med.

Hvordan kan unge kvinner hjelpe unge menn å være verdige prestedømsbærere? En ung mann svarte: «Jeg mener at to av de beste tingene de kan gjøre, er å kle seg sømmelig og være vennlige mot alle. Sømmelig påkledning hjelper meg å ha kontroll på tankene, og jeg kan faktisk se på dem når vi snakker sammen!»

Vår himmelske Fader vil hjelpe deg

Når dere diakoner, lærere og prester forstår og oppfyller deres prestedømsplikter, vil dere oppleve den glede som følger av å forrette prestedømsordinanser, av å tjene andre og innby alle til å komme til Kristus. I sitt budskap til bærere av Det aronske prestedømme skrev Det første presidentskap: «Vår himmelske Fader har stor tro på og tillit til deg, og han har en viktig misjon du skal utføre. Han vil hjelpe deg når du vender deg til ham i bønn, lytter til Åndens tilskyndelser, adlyder budene og holder paktene du har inngått» (*Jeg oppfyller min plikt overfor Gud* [2010], 5). ■

Selv om prestedømmets myndighet bare skjenkes verdige mannlige medlemmer av Kirken, er prestedømmets velsignelser tilgjengelige for alle, menn og kvinner.

MER OM PRESTEDØMSPLIKTER

Se DutytoGod.lds.org for informasjon, videoer og historier om prestedømsplikter og Plikt overfor Gud.

DRA TIL MISJONSHJEMMET!

Morgenen etter at jeg kom hjem til Ghana fra min misjon i Elfenbenskysten, våknet jeg klokken seks. Jeg hadde avtale først om ettermiddagen med stavsresidenten, som skulle avløse meg, så jeg bestemte meg for å sove mer. Da jeg holdt på å sovne, fikk jeg plutselig en innskytelse: «Dra til Cape Coast misjonshjem.» Jeg kjente til Ghana Cape Coast misjonshjem, men jeg ante ikke hvorfor jeg skulle dra dit den morgenen.

Disse tankene gjorde at jeg begynte å bli urolig på grunn av denne innskytelsen, så jeg tok fatt på veien til misjonshjemmet. Underveis var

jeg bekymret for hva jeg skulle si til misjonsresidenten. Jeg visste at han ville spørre meg hvilket ærend jeg kom i, så jeg prøvde å tenke ut et passende svar.

Da jeg kom frem, visste jeg fremdeles ikke hva jeg skulle si. Misjonsresidenten, Melvin B. Sabey, inviterte meg inn på sitt kontor og trodde at jeg kom dit for at han skulle avløse meg. Etter å ha stilt meg noen spørsmål ba president Sabey meg dra til stavsresidenten for å bli avløst.

«Jeg vet det, president,» svarte jeg.

Han tidde noen sekunder og stilte meg så nettopp det spørsmålet jeg

hadde strevd med å besvare: «Hvorfor kommer du hit denne formiddagen, eldste Mobio?»

«President Sabey, jeg har ikke noe passende svar på det spørsmålet,» sa jeg. «Jeg fikk bare en sterk innskytelse i morges om å dra hit.»

Han tidde igjen et øyeblikk og fortalte meg stille: «Eldste Mobio, du er den hjelpen jeg ba om i går.» Han forklarte at hans assistenter nettopp hadde kommet med nye misjonærer. Blant dem var en fra Elfenbenskysten, den første fransktalende misjonær han noen gang hadde mottatt, og han visste ikke hvordan han skulle kommunisere med ham. Så erklærte han: «Jeg er sikker på at min himmelske Fader hørte min bekymring i går kveld.»

Endelig forsto jeg grunnen til innskytelsen jeg hadde fått om morgenen. Vi sluttet oss straks til de nye misjonærene, og jeg tolket for eldsten fra Elfenbenskysten da han påbegynte sin misjon.

Syv måneder senere reiste jeg tilbake til Elfenbenskysten for å fornye passet mitt og fortelle min misjonsresident om den fine opplevelsen. Han sa: «Vi er redskaper i Herrens hender. Han vet hvordan og når han skal bruke oss i sitt verk.»

Jeg vet at hvis vi går fullt og helt inn for vår himmelske Faders store verk, trenger vi ikke bekymre oss. Vi må bare gi akt på tilskyndelsene fra den stille, lave røsten og la Herren lede oss. ■

Felicien Dogbo Mobio, Ghana

Misjonsresidenten stilte meg nettopp det spørsmålet jeg hadde strevd med å besvare: «Hvorfor kommer du hit denne formiddagen?»

JEG LYTTET DEN ANDRE GANGEN

Jeg holdt på å falle i søvn kvelden før en tur da jeg fikk en innskytelse om å kjøpe en felg og et dekk til vår 15 år gamle bil, som ikke hadde noe reservehjul. Dagen etter hadde jeg det travelt og glemte innskytelsen. Vi lastet bilen med våre tre barn og oppakning og satte kurs for min fars hus fire timer unna.

Underveis punkterte et dekk. Vi fikk bilen tauet til nærmeste tettsted for å bytte ut dekket. Det kostet tre ganger så mye som det ville ha kostet å kjøpe dekk og felg hjemme, og vi ble 90 minutter forsinket på grunn av venting. Jeg lærte å verdsette Åndens tilskyndelser og besluttet å følge dem bedre i fremtiden.

Fire år og to barn senere planla vi igjen å besøke min far, som nå bodde 13 timer unna. Nå hadde vi en annen bil, en som var 14 år gammel. Omtrent en uke før vi skulle dra, følte jeg at jeg måtte bytte ut bilens reservehjul. Jeg husket min tidligere erfaring og fulgte tilskyndelsen. Et par dager senere følte jeg meg tilskyndet til å kjøpe noen lastestopper til å bruke på noe utstyr vi tidligere hadde festet med snorer. Jeg trengte to, men kjøpte et sett med fire. Jeg la de to ekstra sammen med nødutstyret.

På hjemveien etter at vi hadde besøkt min far, stoppet vi for å kjøpe middag. Da jeg fant frem noe fra en kasse på taket av bilen, tok min tre år gamle datter tak i skyvedøren. Den falt i bakken! Vi var takknemlige

for at døren ikke traff henne. Vi var nesten 80 mil hjemmefra en fredag kveld, så jeg tvang døren på plass så vi kunne kjøre videre, men den satt ikke riktig i sporet, og vi kunne høre motorveien mens vi kjørte. Jeg kjørte igjen inn til siden og brukte en av de ekstra lastestroppene til å sikre døren med.

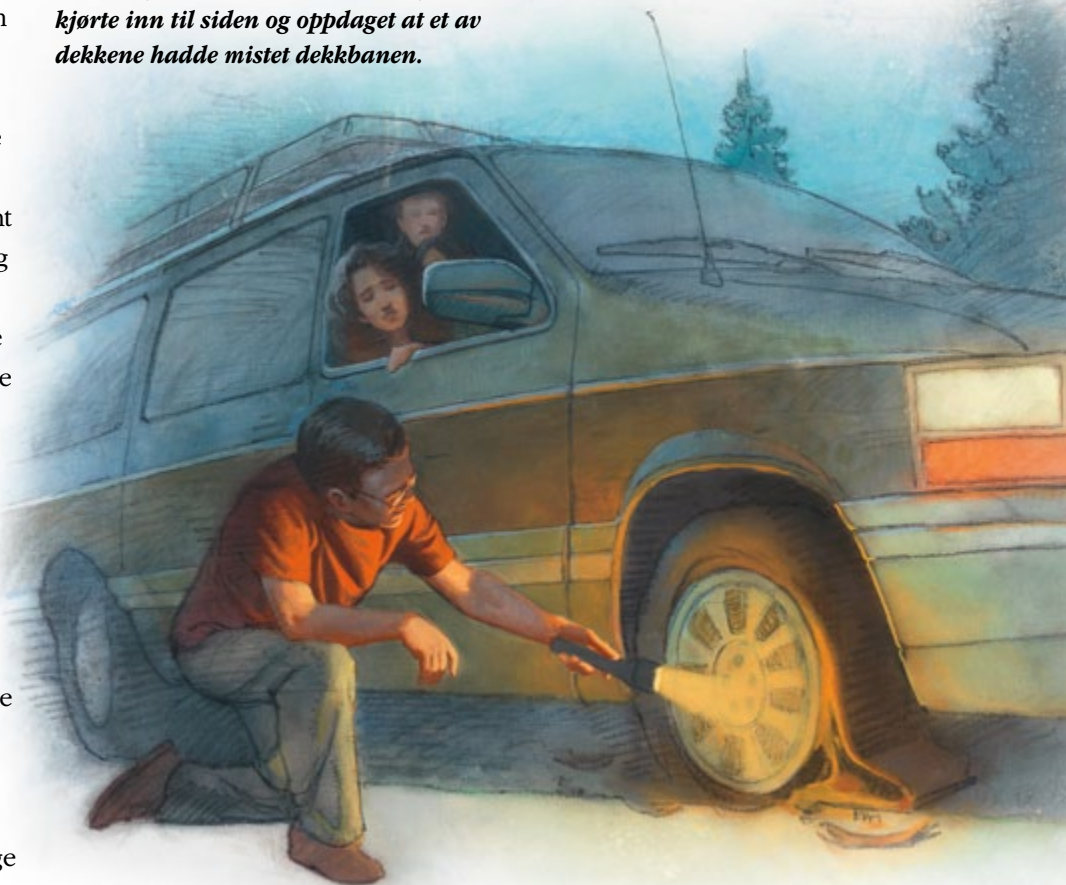
Noen timer senere begynte bilen å ryste voldsomt. Et kraftig smell kom fra den ristende døren, men stroppen holdt den på plass. Jeg kjørte inn til siden og oppdaget at et av dekkene

hadde mistet dekkbanen. Raskt skiftet jeg det ut med reservehjul et jeg hadde kjøpt noen uker tidligere, og igjen var vi underveis.

Jeg er takknemlig for Den hellige Ånds tilskyndelser som har gjort det trygt for oss på våre reiser. Jeg vet at vår himmelske Fader våker over oss hvis vi lytter til den «milde, lave røst» (se 1 Kongebok 19:12; se også 1 Nephi 17:45; L&p 85:6), gir akt på hans tilskyndelser og ber om hjelp når vi trenger det. ■

Matthew D. Flitton, Kirkens tidsskrifter

Bilen begynte å ryste voldsomt. Jeg kjørte inn til siden og oppdaget at et av dekkene hadde mistet dekkbanen.

JEG SÅDDE FRØ

I løpet av et kurs i forretningsetikk i forbindelse med mitt hovedfagsstudium ved Schiller internasjonale universitet i Heidelberg, Tyskland, ble alle studentene bedt om å ha en 20-minutters muntlig presentasjon i slutten av semesteret. Professoren spurte om jeg ville snakke om etikk ut fra en siste-dagers-helligs perspektiv.

Jeg ble døpt da jeg var 18 og ble kalt på misjon til Brasil et år senere.

Siden fortsatte jeg å dele evangeliet med mange.

Jeg visste det ville være en utfordring å drøfte religiøse emner på universitetet, men jeg aksepterte utfordringen. Jeg besluttet å forberede en presentasjon om informasjon fra Mormon.org.

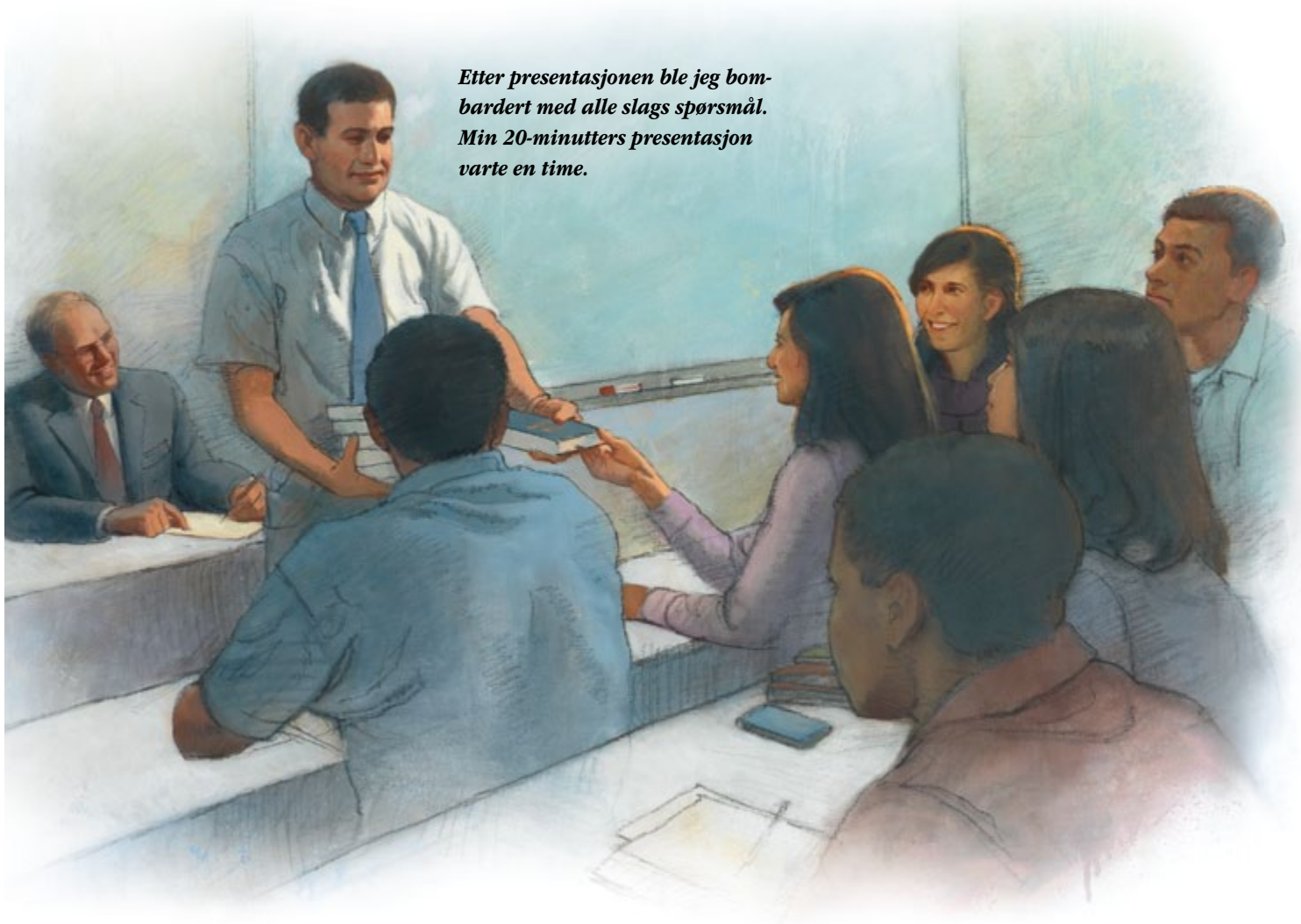
Universitetet har studenter fra hele verden. Etikk-kurset gjenspeilte denne mangfoldigheten, med 18

studenter fra forskjellige nasjoner.

Etikkpresentasjonene startet med to studenter fra India etterfulgt av en student fra Myanmar. Jeg var den siste. Jeg snakket om «Familien – En erklæring til verden», trosartiklene og andre evangeliske emner. For de fleste studentene var det første gang de hadde hørt om Kirken.

Jeg avsluttet med mitt vitnesbyrd om evangeliet og hvor viktig det er å

Etter presentasjonen ble jeg bombardert med alle slags spørsmål. Min 20-minutters presentasjon varte en time.

HVORDAN VISSTE DU AT DU SKULLE KOMME?

gjøre det som er riktig tross press fra omgivelsene. Til slutt ga jeg alle en Mormons bok på hans eller hennes eget språk. Etter presentasjonen ble jeg bombardert med alle slags spørsmål. Min 20-minutters presentasjon varte en time.

Neste skoledag fortalte en venn fra India meg at min presentasjon hadde gjort inntrykk på ham og at han allerede hadde lest en del i Mormons bok. Hans venn, også fra India, ba også om et eksemplar. Senere fortalte en venn fra Myanmar meg at hun var glad for å høre om Kirken, spesielt læresetningene om familier og kyskhetsloven, for hun trodde også på de prinsippene. Hun lovet å lese Mormons bok.

Mine venner fra Ghana takket meg for at jeg fortalte dem om gjenopprettelsen og lovet at de ville prøve å se templet i Accra. Min venn fra Liberia sa at mitt budskap var en inspirasjon for ham og ga ham håp for fremtiden.

Jeg var glad for at Herrens ånd hadde bekreftet mitt budskap. Vi får kanskje ikke alltid være vitne til virkningen av våre ord, men jeg vet at min klassepresentasjon vil produsere frukt i fremtiden. Jeg håper at noen av disse studentene en gang vil akseptere evangeliet og bli redskaper i Herrens hender til å spre gjenopprettelsens budskap til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk (se L&p 133:37). ■

Abel Chaves, Tyskland

Da jeg var 33 år gammel, døde min mann av hjernesvulst. Plutselig var jeg enslig mor som skulle oppdra tre barn alene. Det var en vanskelig tid i mitt liv, men Herrens løfte om at «alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode» (L&p 122:7) ga meg mot til å fortsette.

Senere giftet jeg meg igjen og flyttet til en ny menighet, der jeg ble kalt til president for Hjelpeforeningen. En dag mens jeg gjorde rent i huset, fikk jeg en tydelig innskytelse til å besøke en mindre aktiv søster som nylig hadde mistet sin mann. Jeg skjøv tanken unna og mente jeg trengte å gjøre andre ting den dagen. Det er flaut å fortelle at jeg fikk den samme innskytelsen to ganger til før jeg endelig reagerte på den.

Da jeg kom til søsterens hus om kvelden, var det mørkt. Jeg ringte på og ventet. Jeg banket hardt og ventet en stund til.

Da jeg ville til å gå, ble utelyset tent, og døren ble langsomt åpnet. Søsteren stakk nølende hodet ut gjennom åpningen. Jeg kommer aldri til å glemme hennes spørsmål: «Hvordan visste du at du skulle komme?» Hun fortalte at hun hadde grått hele dagen og følte at hun ikke kunne gå videre uten mannen.

Vi snakket sammen et par timer den kvelden. Jeg husker ikke mye av hva vi sa, men husker at jeg sa til henne: «Jeg vet virkelig hva du gjennomgår.» Jeg forsikret henne om

Da jeg ville til å gå, ble utelyset tent, og døren ble langsomt åpnet. Søsteren stakk hodet ut gjennom åpningen.

at tiden var hennes venn og at Herren ville våke over henne. Mens vi snakket sammen, la jeg merke til at hennes sørgmodige ansiktsuttrykk var blitt erstattet av et uttrykk av fred.

Da vi avsluttet samtalen, omfavnet jeg henne varmt. Jeg var så takknemlig for at jeg hadde blitt tilskyndet til å besøke henne. Jeg visste at vår kjærlige himmelske Fader hadde latt meg hjelpe ham å hjelpe denne gode søsteren i hennes tunge stund. ■

Sherrie H. Gillett, Utah, USA

Samlet I TROENS enhet

Sentre for unge voksne tilbyr anledninger til å lære om evangeliet, til sosiale aktiviteter, misjonærarbeid og aktiviseringsinnsats.

By Stephanie J. Burns

Barbara Matovu fra Uganda. Sam Basnet fra Nepal. Og Elisabeth Olsen fra Norge. Tre forskjellige personer, tre forskjellige land. Men Barbara, Sam og Elisabeth har samlet seg på ett sted, senteret for unge voksne i Oslo, på grunn av én sannhet: Jesu Kristi gjengitte evangelium.

Disse tre sluttet seg til Kirken i Oslo. De fikk misjonærleksjonene ved senteret for unge voksne. Steder som dette i Oslo er innviet til å være et sted for sosiale aktiviteter, for å lære i Institutt-klasser, få tilgang til datamaskin og Internett, gjøre skolearbeid og også lage middag.

Barbara flyttet til Norge fra Uganda i 1998, da hun var ni år gammel. Ti år senere, mens hun bodde i Oslo, innbød to misjonærer henne til å lære om det gjengitte evangelium og sa at de kunne møtes i senteret for unge voksne. Barbara var skeptisk, for å si det mildt.

«Jeg tenkte: «Nok et ungdomssenter,» innrømmer hun. «Jeg hadde vært på mange slike

plasser tidligere, og jeg følte meg aldri vel på noen av dem.»

Men dette senteret viste seg å være annerledes. «Jeg ble aldeles overrasket straks jeg tok det først skritt inn døren,» minnes Barbara. «Jeg sto stille et øyeblikk og prøvde å finne ut hva jeg følte. Jeg følte varme og kjærlighet. Jeg følte en forsikring om at jeg var på rett sted, med de rette personer, av rett grunn.»

De samles i sentre for unge voksne

Initiativet til å bygge sentre for unge voksne startet i 2003. Sentrene tilbyr mer enn Intitutets kurs i religion. Unge enslige voksne får også anledninger til å delta i et råd for senterets aktiviteter, arbeide sammen med heltidsmisjonærer for å hjelpe til med å undervise og aktivisere jevnaldrene, og være sammen med et seniorektepar som holder det hele gående. Under veiledning av områdesyttier bestemmer lokale prestedomsledere at det skal opprettes sentre i deres respektive områder.

De 4 første sentrene ble opprettet i København, Danmark, og i Berlin, Hamburg og Leipzig i Tyskland. Disse første 4 har siden økt til 141 i 2011, på så forskjellige steder som Sverige og Kypros. Mange flere befinner seg på forskjellige stadier av utvikling i andre deler av verden, bl.a USA og Afrika.

Gerald og Nancy Sorensen virket ved senteret for unge voksne i Trondheim, Norge.

Over, ovenfra: Barbara Matovu, Sam Basnet, Elisabeth Olsen.

Unge enslige voksne får anledninger til å delta i et råd for senterets aktiviteter, arbeide sammen med heltidsmisjonærer for å hjelpe til med å undervise og aktivisere jevnaldrene, og være sammen med et seniorktepar.

Der traff de unge voksne fra land over hele verden, bl.a Afghanistan, Kina, Ghana, Iran, Irak, Mosambik, Nederland, Nigeria, Russland, Tyrkia og Ukraina.

«Det var mange språk, skikker og utdannelsesmessig og religiøs bakgrunn,» sier bror Sorensen, «men alle disse unge voksne hadde det til felles at de ønsket å vite mer om sin himmelske Fader og hans Sønn, Jesus Kristus. Etter hvert som vi ble kjent med dem og deres personlige drømmer og utfordringer, var det lett å betrakte hver enkelt som et Guds barn. Det var tydelig å se at Gud besvarte deres bønner og ledet deres skritt, og at han viste sin store kjærlighet til dem.»

Armand Johansen, president for Norge Oslo misjon, føler at de unge voksne blir ledet til senteret i en bestemt hensikt, bl.a for å bli opplært til fremtidige ansvarsoppgaver. «Kirken i Norge blir mer og mer uensartet,» sier han. «Sentrene hjelper de unge voksne å forstå hvordan de skal takle dette, til å innse hvor viktig Kirken er som et felles bånd og element for alle kulturer og folk,» sier president Johansen. «Jeg betrakter sentrene som steder som på en storartet måte forener, der man finner at sosiale grenser og fordommer er redusert.

Bli forenet i Kristus

Barbara Matouv minnes første gang misjonærene tok henne med til senteret til en aktivitet for å møte andre unge enslige voksne. Hun trodde hun visste hva hun kunne vente.

«Gjennom hele livet har jeg alltid hatt en gruppe jeg tilhørte,» forklarer Barbara. «Gruppene hadde alltid en “merkelapp” – man var den sporty gruppen eller den internasjonale gruppen eller en eller annen gruppe. Så da folk begynte å komme til senteret, var det så uvant fordi det syntes ikke som noen hadde

De første 4 sentrene for unge voksne har økt til 141, og flere er planlagt i andre deler av verden.

den holdning at “Jeg er i den populære gruppen, så jeg kan ikke snakke med deg.”

Først lurte jeg på om de spilte. “Er dette et skuespill?” Men etter en stund forsto jeg at det faktisk ikke spiller noen rolle hvem vi er eller hvor vi kommer fra eller hvilket språk vi snakker. Vår himmelske Faders kjærlighet gjelder alle. Vanligvis tar det meg litt tid å finne min gruppe, men denne gangen følte jeg at jeg ikke trengte noen gruppe. Jeg var bare Barbara, og jeg kunne være Barbara for alle.»

Elisabeth Olsen sier at hun føler seg ydmyk ved å overveie sin plass i sin himmelske familie. «Når man møter folk fra en annen kultur eller et annet samfunn, er det så lett å sette merkelapp på dem. Jeg har lært å åpne øynene mer og se folk gjennom Kristi øyne,» sier hun. «Ved senteret har vi alle forskjellig kulturell bakgrunn, men vi har alle én ting felles: Vi ønsker å være sammen med Jesus Kristus og Gud igjen.»

Bli ett, men ikke den samme

Noen er kanskje varsomme med hensyn til begrepet enhet, for de tror denne må komme

ved at man gir avkall på sin individualitet. «Mange er redd religion fordi de tror den gjør oss alle like fordi vi etterlever de samme budene,» forklarer Elisabeth. «Men det slett ikke slik. Gud skapte oss alle som enkeltpersoner. Vi kan ha samme tro, men vi har forskjellige egenskaper og gaver, og det gjør oss til enkeltpersoner. Gud ønsker at vi alle skal være forskjellige fordi vi har forskjellige oppgaver.»

Sam Basnet har også hørt bekymringer fra venner som tror religiøse regler er restriktive. «En vann sa til meg: “Hvis du går i kirken, må du følge andres regler,» forteller han. Men Sam følger Kirkens normer fordi han ydmykt har søkt personlig åpenbaring til å bekrefte det han gjør.

Og det er ved å tale til hver enkelt av sine barn at Gud forener dem, forklarer Sam. «Gud sier at alle nasjoner og tungler skal tilbe ham» (se Mosiah 27:31), sier han. «Ved å møte forskjellige mennesker lærer jeg å verdsette forskjellige kulturer. Men dette mangfoldet får meg også til å føle at, ja, Gud har en stor plan for å forene oss i fred.»

Kom til det ultimate samlingssted

Så høyt disse unge enn verdsetter kraften i å samles i et senter for unge voksne, forstår disse Kirkens fremtidige ledere at det bare er begynnelsen. Som eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt, er templet et av de viktigste samlingssteder.¹

Sam har forberedt seg til å komme inn i Herrens hus ved å omgi seg med gode venner på senteret. «Ved å bli kjent med folk fra så mange forskjellige steder har bidratt til å gjøre meg positiv med hensyn til verden,» sier han. «Jeg ønsker å være et godt eksempel for mine venner, og dette har gjort meg mer skikket for Gud og mer skikket til å komme inn i hans tempel.»

STYRKE VED Å VITE AT VI ALLE ER GUDS BARN

«Det ligger styrke nettopp i vår uensartethet. Men det ligger større styrke i budet fra Gud til enhver av oss om å arbeide for å oppløfte og velsigne alle hans sønner og døtre, uansett deres etniske eller nasjonale opprinnelse eller andre forskjeller.»

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 664.

En måned etter at Barbara var blitt døpt, begynte hun å tenke på å komme til templet da hun deltok i en familiens hjemmeaftenleksjon ved senteret. Etter leksjonen begynte hun å stille spørsmål.

«Å ha venner som forsto hva templet betydde for dem, hjalp meg å forstå hva templet kunne bety for meg. Da de forklarte meg om templet, følte jeg Den hellige ånd,» minnes Barbara. «Jeg forsto at alle de stedene jeg hadde tenkt jeg kunne gifte meg på – en pen kirke eller stranden – ikke engang kunne sammenlignes med templet. Fra det øyeblikket av var ikke templet lenger bare en bygning. Det var noe jeg ønsket å se frem til, og et sted der jeg en dag ville gå inn sammen med min fremtidige ektemann.»

Elisabeth har også inkludert templet som et av hennes viktigste mål. «Hver gang jeg reiser til et tempel, smiler jeg som om jeg har vunnet en million dollar,» sier hun. «Jeg vet at Gud ønsker at alle skal reise dit og motta alle de velsignelser og gaver han har i vente for oss. Å reise til templet og være tempelverdig er sann suksess. Jeg kan gå inn i templet og være så nær Gud – så nær mitt hjem – som jeg kan her på jorden.»

Det celestiale rike er naturligvis det ultimate samlingssted, et sted der Barbara ikke ønsker at det skal være noen tomme seter. «Kristus sier at det bare er gjennom ham vi kan komme til vår himmelske Fader, men han sier også at en av de største ting vi kan gjøre her i livet, er å tjene hverandre [se Johannes 21:15–17]. Å tjene hverandre er å hjelpe noen å komme hjem til vår himmelske Fader, for man ønsker ikke å gå alene.» ■

NOTE

1. Se David A. Bednar: «Ha en hederlig anseelse og plass», *Liahona*, mai 2009, 97.

DE SAMLES OVER HELE JORDEN

Sentrene for Kirkens unge voksne organiseres under prestedømmets ledelse, ofte på områdesyttienes nivå. I 2011 fantes det sentre i 3 land i Afrika, 28 land i Europa, 7 delstater i USA og i Den dominikanske republikk. For mer informasjon kan du snakke med din biskop eller grenspresident.

Afrika

Den demokratiske republikk Kongo
Syd-Afrika
Zimbabwe

Mellom-Amerika

Den dominikanske republikk

Europa

Albania
Belgia
Danmark
England
Finland

Frankrike

Hellas
Irland
Island
Italia
Kapp Verde

Kypros

Moldova
Nederland
Norge

Polen
Portugal
Romania
Skottland
Slovenia
Spania

Sveits

Sverige
Tsjekia
Tyskland
Ungarn
Wales
Østerrike

USA

Arizona
California
Georgia
Indiana
Louisiana
New Mexico
Wisconsin

«Noen ganger blir jeg overveldet når jeg tenker på alt jeg må gjøre for å etterleve evangeliet. Hvor skal jeg begynne?»

Livet kan være overveldende når du prøver å gjøre for meget på én gang. Hvis du for eksempel prøvde å være i Seminar, på skolen, på arbeid, i templet og på GUF på samme dag, ville du føle deg overveldet. Men hvis du prioriterer aktiviteter i tilknytning til evangeliet og planlegger tid til dem, vil du gjøre fremgang. Aktiviteter som Seminar, bønn og “Plikt overfor Gud” eller “Personlig fremgang” er noen av de viktigste tingene du kan gjøre som tenåring. Ja, de tar noe ekstra tid, men du vil bli velsignet for hvert offer du gjør for å være lydige.

For å lære hvordan du finner tid til disse aktivitetene, kan du søke inspirasjon gjennom bønn og ved å tenke over hvordan du bruker tiden. Søndag er en god dag til å planlegge ukens aktiviteter i tilknytning til evangeliet og andre viktige aktiviteter. Det vil også være nyttig å drøfte dette spørsmålet med dine foreldre og ledere i Kirken.

Når du tenker over alt du må gjøre, kan du huske på at Kirkens klasser, programmer og aktiviteter er inspirerte – de vil bidra til at du styrker ditt vitnesbyrd, holder budene og forbereder deg til misjon og gifter deg i templet.

Når du prøver å være trofast i evangeliet, vil Herren «forberede en vei» (se 1 Nephi 3:7) for å hjelpe deg å holde hans bud, også om du føler deg overveldet. Å holde budene vil innby Ånden. Og når du føler Ånden, vet du at du er på rett spor åndelig.

Gjør de små og enkle tingene

Herren venter ikke at vi skal være fullkomne i alt ennå, men han ønsker at vi skal gjøre så mye vi kan. Hvis det betyr at vi begynner med det grunnleggende, som daglig skriftstudium og bønn, vil han være tilfreds med vår innsats. Når vi er villige til å etterleve evangeliet og gjøre de små og enkle tingene som kreves av oss, vil ikke alle de

tilsynelatende overveldende tingene han ber oss gjøre, være så overveldende lenger.

Hunter D., 17 år, Tennessee, USA

Etterlev evangeliet sammen med din familie

Det er svært viktig å etterleve evangeliet sammen med vår familie. Vi kan begynne med dette ved familiebønn, familiens skriftstudium, familiens hjemmefest og slektshistorie. Disse grunnprinsippene er til stor hjelp for å forstå fullt ut hva Jesu Kristi evangelium kan gjøre for oss.

Cherry O., 19 år, Davao, Filippinene

Gjør ditt beste

Jeg har lært at når man prøver å gjøre alt, kan man bli stresset. Hvis du bare prøver å gjøre ditt beste hver dag, går det bra. Hvis du lytter til Den hellige ånd og holder deg nær Herren gjennom bønn og skriftstudium, vil tingene falle på plass, og snart vil du være den personen som Herren mener du skal være. Jeg prøvde å være nesten fullkommen og bekymret meg for at jeg ikke var god nok, men det er ikke det Herren ønsker. Å føle seg utilstrekkelig og se ned på seg selv er ikke av Herren. Så gi Ham bare ditt beste, så vil du finne fred og glede i livet.

Zandi C., 16 år, Wyoming, USA

Svarene tar sikte på å gi hjelp og perspektiv, og er ikke å betrakte som offisielle uttalelser om Kirkens lære.

Søk Herrens hjelp

Les i Skriftene og be daglig. Søk alltid å være i harmoni med Den hellige ånd. Vår himmelske Fader vil hjelpe deg å etterleve evangeliet. Søk alltid hans hjelp. Søk veiledning fra Ham slik at du kan gjøre det han håper du vil gjøre. Med hvert riktig valg du gjør, vil du føle Åndens nærvær. Det vil gjøre at du ønsker å ta flere riktige valg.

Thais S., 15 år, Rio Grande do Sul, Brasil

Sett din lit til Herren

Evangeliet er her for å hjelpe oss, ikke for å gjøre oss bekymret. Hvis vi stoler på Herren, kan vi ha tillit til hans evangelium. Når du har tillit, vil ikke det å etterleve evangeliet synes så overveldende, for du forstår hvorfor du etterlever det.

Charlotte R., 14 år, Utah, USA

Fokuser på det som må gjøres nå

Tenk ikke på alt du må få gjort mens du lever. Tenk på det som må gjøres nå. Gjør ditt beste, så vil vår himmelske Fader se til at det fungerer. Da jeg for eksempel forberedte meg til å undervise i en Seminar-leksjon om president Thomas S. Monson, lurte jeg på hvordan jeg kunne få syv elever (som alle er eldre enn meg) til å lytte, lære og være interessert. Jeg bestemte meg for å prøve og få så

mye deltakelse jeg kunne. Det gikk fint! Så gjør bare ditt beste med det du må gjøre nå.

Bethany F., 15 år, Kentucky, USA

Forbedre deg gradvis

Herren har sagt at han vil gi oss «linje på linje, bud på bud, litt nå og litt da» (2 Nephi 28:30). Vi kan ikke vente at vi skal forstå hele evangeliet straks, men når vi starter med det grunnleggende – kjærlighet, tro og håp – og når vi studerer Skriftene, anvender dem daglig og ber alltid, vil vi gradvis bli bedre og oppdage at vi stadig kommer nærmere Kristus.

Riley C., 16 år, Utah, USA

BEGYNN MED DET GRUNNLEGGENDE

«Store skulptører og kunstnere bruker utallige timer på å perfektionere sitt talent. De plukker ikke

bare opp en meisel eller pensel og palett, og forventer umiddelbar fullkommenhet. De vet at de vil gjøre mange feil mens de lærer, men de begynner med det grunnleggende først.

Slik er det også med oss.

Vi mestrer vårt eget liv på samme måte – ved å fokusere på det viktigste først. Vi har alle et ganske klart bilde av de viktigste avgjørelsene vi må ta – avgjørelser som vil forbedre vårt liv og gi oss større lykke og fred. Det er der vi skulle begynne. Det er dette vi må rette vår største innsats mot.»

Eldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i De tolv apostlers quorum: «Tre valg», Liahona, Nov. 2003, 80.

NESTE SPØRSMÅL

«Min bror har et problem med pornografi. Han arbeider med det sammen med biskopen, så jeg ønsker å støtte ham, men det har påvirket min tillit til ham. Hvordan skal jeg takle dette?»

Send ditt svar innen 15. juli 2012, på liahona.lds.org, som e-post til liahona@ldschurch.org eller som vanlig post til:

Liahona, Questions & Answers 7/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende opplysninger og tillatelse må være vedlagt: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

**Av eldste
Neil L. Andersen**
i De tolv apostlers
quorum

Du vet tilstrekkelig

Vår omvendelse skjer trinn for trinn, linje på linje. Vi bygger først en grunnvoll av tro på den Herre Jesus Kristus.

For mer enn 40 år siden, da jeg overveiet utfordringen å reise på misjon, følte jeg meg svært utilstrekkelig og uforberedt. Jeg husker jeg ba: «Himmelske Fader, hvordan kan jeg dra på misjon når jeg vet så lite?» Jeg trodde på Kirken, men jeg følte at min åndelige kunnskap var svært begrenset. Mens jeg ba, kom følelsen: «Du vet ikke alt, men du vet nok!» Den forsikringen ga meg mot til å ta neste skritt ut på misjonsmarken.

Vår åndelige reise er en prosess gjennom hele livet. Vi vet ikke alt i begynnelsen, og heller ikke langs veien. Vår omvendelse skjer trinn for trinn, linje på linje. Vi bygger først en grunnvoll av tro på den Herre Jesus Kristus. Vi verdsetter prinsippene og ordnansene omvendelse, dåp og å motta Den hellige ånds gave, i tillegg til en vedvarende beslutning når det gjelder bønn, vilje til å være lydige og et varig vitnesbyrd om Mormons bok.

Da holder vi oss støe og tålmodige på veien gjennom jordelivet. Noen ganger vil Herrens svar være: «Du vet ikke alt, men du vet nok» – nok til å holde budene og gjøre det som er riktig. Husk Nephis ord: «Jeg vet at han elsker sine barn, men jeg forstår ikke hva alle ting betyr» (1 Nephi 11:17).

Vi opplever alle stunder med åndelig kraft, øyeblikk med inspirasjon og åpenbaring. Vi må la dem trenge dypt inn i vår sjels kammer. Gjør vi det, forbereder vi vårt åndelige hjemmelager for stunder med personlige vanskeligheter. Jesus sa: «Legg dere på hjertet at dere vil gjøre det jeg skal lære og befale dere» (Joseph Smiths oversettelse, Lukas 14:28 [i Lukas 14:27, fotnote b]).

For mange år siden mistet en venn av meg en datter i en tragisk ulykke. Håp og drømmer ble knust. Min venns sorg var ikke til å bære. Han begynte å tvile på sin tro og det han hadde forkynt som misjonær. Min venns mor skrev til meg og spurte om jeg kunne gi ham en velsignelse. Da jeg la hendene på hodet hans, følte jeg at jeg skulle fortelle ham noe som tidligere ikke hadde falt meg inn på akkurat samme måte. Tanken som kom til meg, var dette: Tro er ikke bare en følelse, det er en beslutning. Han ville måtte velge tro.

Min venn visste ikke alle ting, men han visste nok. Han valgte troens og lydighetens vei. Han gikk ned på sine knær. Hans åndelige fotfeste kom tilbake.

Noen år etter at jeg ga min venn denne velsignelsen fikk jeg brev fra hans sønn, som var på misjon. Det fortalte om overbevisning

og vitnesbyrd. Mens jeg leste det fine brevet, så jeg hvor dypt en fars valg i tro i en svært vanskelig situasjon hadde velsignet den neste generasjon.

Utfordringer, vanskeligheter, spørsmål, tvil – det hører alt sammen jordelivet til. Men vi er ikke alene. Som vår Herre Jesu Kristi disipler har vi enorme åndelige reservoarer av lys og sannhet tilgjengelig. Frykt og tro kan ikke eksistere sammen. I våre vanskelige stunder velger vi troens vei. Jesus sa: «Frykt ikke, bare tro» (Markus 5:36).

I årenes løp tar vi disse viktige åndelige skrittene om og om igjen. Vi begynner å se at «den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag» (L&P 50:24). Våre spørsmål og tvil løses, eller blir mindre påtrengende. Vår tro blir enkel og ren. Vi får visshet om noe vi allerede vet. ■

Fra en tale som ble holdt under generalkonferansen i oktober 2008.

Ville du gi avkall på en sjanse til å få din livslange drøm oppfylt for heller å reise på misjon?

Av Elyse Alexandria Holmes

Pause for å reise på MISJON

Med svette strømmende nedover ansiktet holder den australske rugbystjernen William Hopoate øye med ballen. Hans lag, the Blues, som representerer New South Wales, spiller mot sin rival, Maroons fra Queensland, i årets største kamp. Etter de første 20 minuttene ligger Wills lag etter og trenger raskt å ta det igjen. Will vil vise at han duger, for dette er hans første kamp sammen med laget. Han er også den yngste spilleren på laget og den nest yngste spiller som noen gang har spilt i State of Origin-serien.

Will ser at ballen blir sendt til hans lagkamerat og deretter kastet mot ham. Han hopper opp for å gripe den. Han har den! Med ballen i hånden løper Will mot mållinjen. Forsvaret er like ved siden av ham, og han spurter nedover banen. Bare noen meter igjen. Helt i enden av banen, mellom mållinjen og på grensen av sidelinjen, er tiden nesten ute. Han tvinger seg selv fremover, stuper mot målet med tro, og smeller ballen i bakken. Alle er stille et øyeblikk. Klarte han det? Da hører han tilskuerne bryte ut i jubel!

Han vokste opp med rugby

Da Will var 4 år gammel, meldte foreldrene ham inn i den lokale rugbyklubben. Det kan virke ungt, men allerede da elsket Will «footy» (slang for rugby). Da Will var 12, var rugby blitt mer enn en lek for ham, og han ble tatt ut til å spille på et juniorlag. Da han var 16, spilte han for et profesjonelt juniorlag.

Når spillerne i Australia fyller 20, er de gamle nok til å spille profesjonelt i en voksen liga. Til og med da Will var

18, kom det tilbud fra mange kanter. Han var en ettertraktet rekrutt. Ett lag tilbød ham en kontrakt verd 1,5 millioner australske dollar – et tilbud som ikke ble gitt ofte til spillere på hans alder. Men dette var ikke det Will planla for sin umiddelbare fremtid. Will hadde bestemt seg for å reise på misjon.

Avgjørelse om å reise på misjon

Da Will måtte bekjentgjøre om han skulle reise på misjon eller akseptere en rugbykontrakt, var avgjørelsen lett for ham. «Helt fra jeg var ganske liten, hadde jeg bestemt meg for å reise på misjon, og jeg lovet meg selv at jeg ikke ville la verdslige ønsker få meg på andre tanker,» sa han.

Verden kan spørre: Hva med pengene? Kontraktene? Å få spille rugby profesjonelt – hans livslange drøm? Hvordan ville livet hans ha vært hvis han hadde akseptert en profesjonell kontrakt? «Jeg kunne ha hjulpet familien min økonomisk. Også fremtiden min for de neste årene ville ha vært sikret,» innrømmer han.

Hvorfor aksepterte han så ikke tilbudet? «En misjon er noe Herren krever av meg, av unge menn i Kirken,» sier han. «Det er en måte å takke Herren på for alt han har gjort for meg i mine 19 år her på jorden. Og når det kommer til stykket, tror jeg ikke jeg ville ha vært så lykkelig hvis jeg hadde blitt værende. Jeg valgte å reise på misjon fordi «footy» alltid vil være der.»

Wills bekjentgjørelse forvirret og sjokkerte mange. Om sine venner som ikke er medlemmer, sier han: «De forstår

ikke den virkelige grunnen til at jeg reiser. De ser bare at jeg forlater rugby i to år.» Will fortalte dem: «Jeg skal undervise folk om Jesus Kristus og tjene andre. Det er noe jeg ønsker å gjøre.» Etter at vennene hadde hørt Wills forklaring, støttet de ham mer.

Forberedelse til å tjene

Will forsto at det ikke var nok bare å ønske å reise på misjon. Han visste det var viktig å forberede seg. Én ting han gjorde var å gå sammen med heltidsmisjonærene til undervisningsavtaler. «Når misjonærene ba meg besvare spørsmål, syntes det som jeg uttalte ord som jeg ikke visste kunne hjelpe undersøkeren å forstå litt mer,» sier han. «Noen av undersøkerne de underviste – som jeg hjalp til med å undervise – har nylig blitt døpt. Det har

vært en velsignelse for meg å se det.»

Will virker nå i Australia Brisbane misjon, men han la ikke rugby helt bak seg. Selv om han ikke kan spille, virker han som misjonær med samme iver som han har for rugby. Før misjonen sa han: «Det er den samme lidenskap og motivasjon når det gjelder å spille rugby og tjene Herren. I idrett må man arbeide hardt for å lykkes. Man kan sammenligne dette med misjonærarbeid, for jeg arbeider hardt for å prøve å finne folk som ønsker å høre evangeliet.»

Vend hjem med heder

Alltid når en idrettsstjerne forlater arenaen en tid, og spesielt to år, undres folk hva som vil skje når han kommer tilbake. Will vet at ved å reise på misjon kan han komme til å gi avkall på mye, men han vet også at han gir avkall på det til fordel for noe bedre. «Jeg synes det er et stort offer, men det er et offer jeg er villig til å gi,» sier han. «Alt kan skje, og to år er et temmelig stort avbrudd fra idretten. Selv vil jeg gjerne komme tilbake og spille rugby.»

Selv om å spille rugby profesjonelt har vært Wills livslange drøm, forstår han hvilke evige velsignelser han mottar når han reiser på misjon. «I rugbyligaen er det alltid en glede å vinne og score, men den gleden varer bare noen uker eller noen dager. Man verdsetter det bare en begrenset tid,» forklarer han. «Men en venn eller undersøkere som kommer inn i Kirken og ser at evangeliet kan velsigne deres liv for evig, kan sette et smil på ansiktet ditt for evig.» ■

FRA MISJONSMARKEN

ÅNDELIG HELBREDELSE – ET MIRAKEL

Av Elizabeth Stitt

En dag da min ledsager og jeg gikk for å besøke en ny konvertitt i Colombo i Brasil, var huset fullt av familiemedlemmer. Det var fylt til trengsel, men de ba oss likevel komme med et budskap. Vi skulle til å begynne da konvertittens bror kom inn. Han var ikke medlem av Kirken og likte ikke at vi var der. Det syntes som han fant på alt mulig for å motsi oss.

Han hadde en skrivebok med alle medlemmene i sin menighet og deres sykdommer. Han spurte om vi trodde på helbredelsens gave. «Selvfølgelig gjør vi det,» svarte vi. «Greit,» fortsatte han, «jeg har helbredet alle personene

i denne boken. Hvor mange har dere helbredet?»

Vi prøvde å forklare prestedømmet, tro og hvordan ting skjer i overensstemmelse med Guds vilje, men etter et kort øyeblikk følte det som vi var blitt trengt opp i et hjørne og angrepet.

Da, «i samme stund» (L&p 100:6) som vi trengte det, hvisket Ånden hva vi skulle si. Jeg forklarte at selv om vi tror på helbredelse, var vårt arbeid som misjonærer for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige å bringe åndelig helbredelse til dem vi underviste, og denne helbredelsen kan bare oppnås ved å akseptere Jesu Kristi

forsoning gjennom tro, omvendelse, dåp ved nedsenkning, ved å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden.

Så selv om vi tror på fysisk helbredelse, forklarte vi, er den viktigste helbredelse den åndelige. Og den slags helbredelse så vi hver dag. Det betydde faktisk ikke noe om folk ble helbredet fysisk hvis de ikke omvendte seg og forandret livet for å følge Kristus.

Etter hvert som Ånden rettleidet oss og vi svarte rolig, forsvant den anspente stemningen i rommet, broren sluttet å krangle, og vi kunne komme frem med vårt budskap.

Mange måneder senere, etter at jeg hadde fullført misjonen, leste jeg følgende uttalelse i *Liahona* fra John Tanners misjonsdagbok: «Omvendelse er det største mirakel. Det er til og med mer fantastisk enn å helbrede syke eller oppvekke avdøde. For mens en person som er helbredet, vil bli syk igjen og til slutt dø, kan omvendelsens mirakel vare for bestandig og påvirke evighetene for konvertitten så vel som for hans eller hennes etterkommere. Hele generasjoner er blitt helbredet og forløst fra døden gjennom omvendelsens mirakel.»¹

Jeg er så takknemlig for at Ånden tilskyndet to misjonærer som nesten var fanget i en felle, til å huske at vårt hensikt var å frelse sjeler. ■

NOTE

1. John Tanner, sitert i Susan W. Tanner: «Hjelp nye konvertitter å holde seg sterke», *Liahona*, feb. 2009, 21.

KNELER YDMYKT

«Ydmyke, tillitsfulle bønner gir rettleiding og fred.»

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum,
«Benytt den himmelske gaven bønn», *Liahona*, mai 2007, 8.

Lære og pakter 135:3

Før profeten Joseph Smith led martyrdøden, utrettet han mye for å velsigne hele menneskeheten.

En berømmelse og et navn som ikke kan utslettes

«Selv om det som hendte 27. juni 1844 [Joseph og Hyrum

Smiths martyrdød] var tragisk, finner vi trøst når vi innser at Joseph Smiths martyrdød ikke var siste kapittel i denne beretningen. Selv om de som søkte å ta hans liv, mente at Kirken ville falle sammen uten ham, lever hans mektige vitnesbyrd om sannheten, læresetningene han oversatte og hans forkynnelse av Frelserens budskap i dag i hjertene til [Kirkens] medlemmer over hele verden som erklærer at han er en Guds profet.»

President Thomas S. Monson: «Profeten Joseph Smith underviste ved sitt eksempel» *Liahona*, nov. 2005, 69.

Guds gave og kraft

Joseph Smith oversatte Mormons bok «ved Guds barmhjertighet, gjennom Guds kraft» (L&p 1:29) og «ved de midler som forut var beredt» (L&p 20:8), inkludert Urim og Tummim.

3 Joseph Smith, Herrens ^aprofet og ^bseer, har gjort mer, bortsett fra Jesus selv, for menneskenes frelse i denne verden enn noe annet menneske som noensinne har levet i den. I det korte tidsrom av tyve år har han frembragt Mormons bok som han oversatte ved Guds gave og kraft og har vært et redskap til å utgi den på to kontinenter, han har sendt ^cfylden av det evige evangelium som den inneholdt, til jordens fire hjørner, frembragt de åpenbaringer og bud som denne boken, Lære og pakter, består av, og mange andre vise dokumenter og instruksjoner som er til gagn for menneskenes barn, han samlet mange tusen av de siste-dagers-hellige, grunnlagt en stor ^dby og etterlatt seg en berømmelse og et navn som ikke kan utslettes. I dette liv var han stor, og han døde også stor i Guds og sitt folks øyne, og i likhet med de fleste av Herrens salvede i fordums tid beseglet han sin misjon og sitt verk med sitt eget ^eblod, og likeledes gjorde hans bror Hyrum. I livet var de uatskillelige, ei heller døden skilte dem!

Han beseglet sin misjon og sitt verk med sitt eget blod

Les teksten til salmen «Priser profeten som skuet Jehova» (*Salmer*, nr. 12), og skriv deretter hva du føler for profeten Joseph Smith.

Seer

En seer:

- Har myndighet til å se med åndelige øyne «ting som ikke er synlige for det naturlige øye», (se Moses 6:35–38).
- Er en åpenbarer og profet (se Mosiah 8:13–16).
- Kjenner fortiden, nåtiden og fremtiden,

Se Veiledning til Skriftene, «Seer», under «Study Helps» på scriptures.lds.org.

Har gjort mer

«Det verk Joseph Smith var engasjert i, innskrenker seg ikke bare til dette liv, det gjelder like meget det kommende og det som har faret hen. Det gjelder med andre ord dem som har levd på jorden før, dem som nå lever, og dem som skal komme etter oss. Det ... angår hele den menneskelige familie fra evighet til evighet.»

President Joseph F. Smith (1838–1918), *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1999), 13-14.

Red.anm.: Denne siden er ikke ment som en utdypende gjennomgang av det utvalgte skriftstedet, men heller som et utgangspunkt for ditt eget studium.

HVOR VIL MINE VALG LEDE MEG?

Av Adam C. Olson
Kirkens tidsskrifter

*Kunne Karina forandre retningen ved
å forandre sine avgjørelser?*

Karinas smil forsvant. Hun begynte å svette – ikke fordi det var uvanlig varmt den uken. Hun så seg om etter hjelp. Men tross menneskemengden ved åpent hus syntes det ikke som noen la merke til henne der hun befant seg alene med reporteren og alle hennes spørsmål.

Inntil dette øyeblikk hadde 17 år gamle Karina frydet seg over å være frivillig under åpent hus for Kiev Ukraina tempel. Nå som journalisten ventet spent, syntes det som tungen satt fast.

Karina var redd Gud ikke ville hjelpe henne på grunn av tidligere feiltrinn som hun prøvde å overvinne.

Hvor man man ledet ved å følge mengden

Karina vokste opp i Kirken og drømte om tempelekskap. Men i likhet med mange tenåringer ønsket hun å bli akseptert.

Hun ønsket å være pen og populær som hennes eldre søster. Hun drømte om å utmerke seg og bli beundret, men hun var redd for å skille seg ut og bli latterliggjort. At hun ønsket å følge i sin fars fotspor på politiskolen øket bare presset. Av 2000 studenter var bare 70 kvinner. Hun

både gledet seg over oppmerksomheten og fryktet den.

På grunn av sitt ønske om å passe inn tok hun noen dårlige valg. «Verdens tiltrekning var sterk,» sier Karina. «Folk rundt meg drakk og røykte. De presset meg, og jeg ga etter. Jeg likte å høre til en gruppe som følte seg så ubekymret.»

Hun visste at det hun gjorde var galt, men hun tenkte ikke over hvor hennes valg ville føre hanne mens hun fulgte mengden bort fra Gud (se Matteus 7:13–14).

Å velge å forandre seg betyr å forandre det du velger

En dag sa en ung mann hun likte at han respekterte hennes kirkes tro.

Karina skammet seg over at hun ikke etterlevde sin tro bedre, og stoppet endelig opp for å overveie hvor hun befant seg (se Haggai 1:5–7). Hun innså at hennes avgjørelser førte henne bort fra Gud, Den hellige ånds nærvær og hennes drøm om en evig familie.

Den eneste måten å forandre retning på var å forandre avgjørelsene hun tok hver dag.¹ Men hun lurte på om hun allerede var for langt nede på gal sti. Var det for sent å forandre seg?

**VELG Å
OMVENDE DEG**

«Dersom den onde skulle ta dere til fange på grunn av feilgrep, minner jeg om at dere har nøkkelen som vil låse opp fengselsdøren fra innsiden. Dere kan bli vasket rene ved vår Frelser, Jesu Kristi sonoffer.

I vanskelige stunder kan dere føle at dere ikke er verdt å redde fordi dere har gjort feil, store eller små, og dere tror dere nå er fortapt. Det er *aldri* sant! ... Omvendelse *kan* faktisk helbrede det som gjør vondt, uansett hva det er.»

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum: «Råd til ungdom», *Liahona*, nov. 2011, 18.

Karina besluttet å begynne å forandre seg ved å be og lese i Skriftene hver dag. Hun begynte å skrive i dagboken sin, noe som hjalp henne å oppdage vår himmelske Faders hjelp hver dag. Hun forandret emnet hvis samtaler begynte å bli dårlige.

Hennes vanskeligste avgjørelse var å ikke velge noen venner en tid, istedenfor å velge venner med negativ innflytelse. Hun begynte å se etter venner med høye normer.

Viktigheten av håp

I månedene som fulgte, følte hun at motstanderen fikk henne til å tvile og frykte hver gang hun tok en beslutning. Noen ganger undret hun om anstrengelsen for å følge Frelseren var verdt det. Den hun ønsket å være, syntes å være utenfor rekkevidde.

Men etter hvert som hun så hvordan hennes foreldre og andre med sterke vitnesbyrd levde, lærte hun at det er noe som er mer kraftfullt enn tvil og frykt – hun lærte at på grunn av omvendelse finnes det håp.

«Jeg så at det var mulig å leve som vi bør,» sier hun. «Vi blir ikke fordømt av våre feiltrinn. Vår himmelske Fader har gitt oss anledning til å omvende oss og forandre retning.»

Å vende seg bort fra de gamle valgene og prøve å følge Frelseren hver dag har lært henne at vår himmelske Fader er tålmodig. «Han har gitt meg den ene sjansen etter den andre til å forandre meg og bli et bedre menneske,» sier hun. «Han har hjulpet meg gjennom vanskelige tider.»

Det finnes hjelp hvis vi velger å følge den

Karina rettet opp skuldrene og vendte seg til journalisten igjen. Smilet lyste opp. Vår himmelske Fader hadde allerede gjort så mye for henne at hun visste han ville hjelpe henne nå.

Da journalisten var ferdig med å stille spørsmål, smilte og vinket Karina. Journalisten smilte tilbake og gikk. Karina husket ikke mye av hva hun hadde sagt, men hun mintes i lang tid hva hun følte, for hun visste at vår himmelske Fader alltid er innen rekkevidde for dem som velger å følge ham. ■

NOTE

1. Se Thomas S. Monson: «Veien til fullkommenhet», *Liahona*, juli 2002, 111– 114.

Av Shaneen Cloward

Våre ledere i Unge kvinner besluttet at en overnattingstur var det vi trengte for å bli klar til leiren. De valgte bredden ved San Pedro-elven syd i Arizona, USA som sted for vår treningsleir.

Etter at vi hadde rullet ut soveposene, ønsket de andre pikene og jeg å utforske området og å bade. Lederne mente at de først måtte drøfte sikkerhet og førstehjelp. Derfor satte vi oss alle på et skyggefullt sted nær elven for å lytte.

Det var ikke lett å være oppmerksom når vi kunne se elven glitre i solen. Brisen lekte i bomullstrærne mens søster Brown (navnene er forandret) snakket. Vi hadde alle hørt dette før, så jeg forsto ikke hvorfor vi trengte det nå. Vi visste alt om å legge press på et sår for å stanse en blødning, men nå fortalte

hun oss dette igjen.

Før de lot oss gå, formante lederne oss mange ganger om ikke å gå ut i elven uten sko. «Dere vet ikke hva som finnes der, og dere må beskytte føttene.»

Da jeg kom ned til elven, plasket noen av de andre jentene allerede i vannet. Vannet var brunt av mudder. Den var ikke en fot dyp tvers over, så jeg kunne ikke tro den var farlig.

Jeg bestemte meg for å ta av skoene. Jeg hadde bare tatt med meg ett par og syntes ikke det var noen mening i å gjøre dem våte og ha gjennomvåte sko hele dagen. Begge mine to beste venninner, Martha og Elizabeth, minnet meg på hva lederne hadde sagt. Likevel tok

Et BEDRE eksempel

Jeg skulle ønske vi hadde lyttet til våre lederes instruksjoner, men vi trodde ikke de angikk oss.

Leksjonen 10 minutter tidligere begynte å demre. Jentene, som hadde stått rundt Elizabeth og sett at hun blødde, hevet foten hennes og la press på såret.

Elizabeth ble kjørt til sykehuset, der hun fikk høre at hun nesten hadde fått skåret av halve foten. Det måtte sys utallige sting, og såret ville kreve lang tid på å gro. Neste gang jeg så henne, brukte hun krykker.

Jeg hadde aldri trodd at jeg noen gang kunne eller ville overtale min beste venninne til å gjøre noe som ville skade henne så alvorlig. Jeg hadde aldri før betraktet meg som dårlig innflytelse.

Nå prøver jeg å være et bedre eksempel for mine venner, og jeg er mer villig til å lytte til mine ledere. De vet hva de snakker om. ■

jeg av skoene og forklarte hvorfor. Martha tok også av seg sine. Elizabeth nølte mer. Jeg vasset ut i vannet og sa spydig: «Behold dem på hvis du har lyst til det.»

Hun satte seg ned, tok av skoene og løp ut i vannet. Etter ca. fem skritt stanset hun, ble blek og sa rolig: «Å, nei!» Da hun trakk foten opp fra vannet, så jeg at det rant blod fra et kutt. Hun hadde tråkket på en knust flaske.

Synet av blod gjorde meg nummen. Selv om jeg nettopp hadde hørt en leksjon om førstehjelp, ante jeg ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg bestemte meg for å løpe etter hjelp. To andre hjalp henne opp fra vannet.

Jeg fant søster Brown og fortalte hva som hadde skjedd. Hun trodde jeg skrønte. Men da hun så Elizabeth sittende på stien med blodstrømmende fra foten, løp hun mot henne og ropte: «Legg press på det kuttet!»

LYTT

«Vennligst ikke oppfinn moralhjulet på nytt! Føl ikke at du må lære enhver tragisk leksjon personlig.

Lytt til Herrens ord.

Lytt til dine ledere. Lytt til dine foreldre. Lytt til det beste i ditt indre. Fremfor alt, lytt til den gode, milde, uimotsigelige Åndens hvisken som vil lære deg alle ting.»

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum : «We Want the Best for You», *New Era*, jan. 2010, 5.

En **SANN** venn

Av Sarah Chow

Basert på en sann historie

«Dine venner står deg bi»
(L&p 121:9).

Lappen var skrevet på blått papir med sikksakk-mønster rundt hjørnene, så selv om Jeremy ga den til henne, visste Melanie at lappen var fra Rachel. Melanie så seg rundt. Lese-stunden var over, og klassekamera-tene la bort bøkene.

Melanie visste hvordan lappen ville begynne: «Kjære bestevenn.» Hun smilte for seg selv. Hun og Rachel hadde vært bestevenninner siden annen klasse. «Vi er fremdeles bestevenninner, selv om vi er

svært forskjellige,» tenkte Melanie da hun brettet ut lappen.

**Kjære bestevenn,
Røker du?**
– Rachel

Melanie ble overrasket. «Rachel og jeg er sammen hele tiden,» tenkte hun. «Vet hun ikke at jeg ikke røker?»

Hun skrev nederst på papiret:
**Nei. Jeg synes det er avskyelig.
Hvorfor spør du?**
– Melanie

Melanie leverte lappen til Jeremy igjen. Snart leverte han den tilbake. Melanie leste:

Jeg rappet en pakke sigaretter fra min tante. Har du lyst til å prøve noen sammen med meg etter skoletid?

– Rachel

Melanie stirret på lappen. Så skrev hun:

Rachel! Hvorfor vil du røke? Det er usunt for deg! Jeg vet at du liker å prøve nye ting, men jeg

har ikke lyst til å se at du blir skadet.

– Melanie

Rachel skrev tilbake:

Noen få sigaretter vil ikke skade meg. Kanskje jeg ikke engang bruker hele pakken.

– Rachel

Melanie hadde lyst til å gråte.

Hun skrev:

Du er min venn, og jeg er glad i deg. Ikke røk.

– Melanie

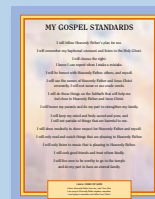
Melanie så på Rachel da hun leste lappen. Nå så Rachel ut som hun ville til å gråte. Hun holdt lappen en lang stund. Så skrev hun igjen: Da Melanie fikk lappen, leste hun:

Takk. Jeg er glad i deg også. Jeg skal ikke røke sigarettene.

Melanie var takknemlig for at hun hadde valgt å være et godt eksempel. Hun var lettet over at Rachel hadde tatt riktig valg. ■

En dag var jeg hjemme hos venninnen min, og det sto øl i kjøleskapet deres. Venninnen min drakk litt og bød meg litt etterpå. Jeg sa at jeg ikke drikker øl. Hun spurte hvorfor, og jeg fortalte henne at min kirke sier at vi ikke skulle drikke fordi det er usunt for kroppen vår. Jeg er glad for at jeg ikke drakk ølet. Jeg er også glad for at vi har Visdomsordet som gjør oss sunne og friske.

Sarah C., 8 år, Nevada, USA

«Jeg vil ikke innta noe som er skadelig for meg.»

Mine evangeliennormer

Vår side

Nefi H., 11 år, California, USA

VI VIL VÆRE EN EVIG FAMILIE

Jeg er takknemlig for at min far har prestedømmet, at han døpte meg og at vi ble beseget i templet. Jeg er glad fordi vi vil være en evig familie. Jeg vet at min himmelske Fader lever og at profetenes ord er sanne.

Ariana C., 9 år, Peru

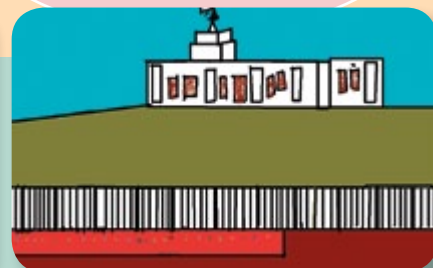
Thayná C., 12 år, Brasil

Vimean M., 7 år, Kambodsja

Jeg liker å reise til templet,
Nathan P., 7 år, Italia

Brian C., 7 år, Costa Rica

ET SVÆRT SPESIELT STED

Jeg er ni år gammel, så da jeg reiste til templet første gang, ventet jeg utenfor sammen med min far. Vi spaserte rundt templet for å se hvordan det var bygget. Vi besøkte det vakre venterommet og nøt freden og roen der. Vi snakket stille om Jesu Kristi liv og om hans apostler da og nå. Da jeg satt der med min far, følte jeg at templet er et svært spesielt sted.

Raphael R., 9 år, Sveits

Min evige familie, av Camila T.,
7 år, Guatemala

Esteban A., 11 år, Colombia

Rosteek Z., 4 år, Ukraina

Av eldste Per G. Malm
i De sytti

Velsignelsene ved hardt arbeid

«La oss med glede gjøre alt som står i vår makt»
(1&P 123:17).

Da jeg var ung gutt i Sverige, var min far rådgiver for flere misjonspresidenter. Dette kallet gjorde at han måtte være på reise i mange helger. Han var et godt eksempel for mine søsken og meg på hvor viktig det er å tjene Herren, også når det betyr at vi må ofre noe.

Jeg lærte også verdien av fysisk arbeid tidlig i livet. Om somrene pleide jeg sykle til en gård som dyrket jordbær mange kilometer unna. Jeg plukket jordbær i mange timer hver dag for å tjene penger.

Familien vår hadde en sommerhytte på en gård. Der var det ikke strøm eller vann innlagt, så vi måtte hogge egen ved og bære vann fra en brønn. Bonden som eide gården, stolte på meg og lot meg få kuene inn i fjøset for å bli melket noen morgener og så slippe dem ut igjen. Vi høstet og hesjet og brukte hester til å dra høyballer til låven.

Min erfaring med fysisk arbeid og min fars eksempel på å vie seg til Herrens arbeid hjalp meg på min første misjon. Da jeg var bare 16 år

gammel, ble jeg kalt til murer for Kirkens bygninger i Sverige, Finland, Tyskland og Nederland. Jeg mottok mange åndelige innskytelser i løpet av min tjeneste. Jeg lærte at ærlig fysisk arbeid er en måte å gjøre det rette på og, derfor, være i harmoni med Gud.

Det er en ære å få et oppdrag og å rapportere at du har gjort ditt aller beste for å gjøre det ferdig. Når vi aksepterer oppdrag og bruker vår tid og våre talenter til å bygge opp Herrens rike, vil vi erfare og se velsignelsene vår himmelske Fader har i vente for oss. ■

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Jeg velger det rette ved å etterleve evangeliets prinsipper

Ramón klirret med myntene i lommen da han var ferdig med å selge hønseeggene sine på landsbyens torv. Han tenkte på krukken hjemme der han hadde tiendemyntene. På søndag skulle han gi myntene til biskopen. Ramón følte godt inni seg. Han var glad for å betale tiende.

Bodene på torvet var fulle av ting til salgs. Ramón så en kulørt skjorte med logo til favorittfotballaget hans. Han så for seg at han hadde skjorten på, løp over banen og scoret seiersmålet. Ramón så på prislappen. Han kunne kjøpe skjorten hvis han brukte alle pengene han hadde fått for eggene, og tiendemyntene.

Ramón merket at den gode følelsen var borte. Han ønsket virkelig den skjorten, men han visste at vår himmelske Fader ikke ønsket at han skulle bruke tiendepengene. Ramón begynte å gå hjem. Han bestemte seg for å betale tiende først. Så kunne han tjene flere penger ved å selge egg, til han kunne kjøpe skjorten og betale tiende slik Herren ønsket han skulle gjøre. ■

BARE DU

Når vi betaler tiende, fyller vi ut en tiendeslipp. Vi legger pengene og slippen i en konvolutt og gir den til et medlem av biskopsrådet eller grenspresidentskapet. Du kan lære hvordan du fyller ut din egen tiendeslipp ved å se på bildet nedenfor.

Tiende og andre offergaver

Dato _____ Menighet/gren _____

Ditt navn _____ Navn (etternavn, for- og mellomnavn). Bruk samme stavemåte hver gang du fyller ut en slipp. _____

Medlemsnummer _____

Tiende

Fasteoffer

Hva annet enn tiende kan du fylle ut på tiendeslippen? Be mor eller far fortelle om andre måter du kan donere noe til Kirken på.

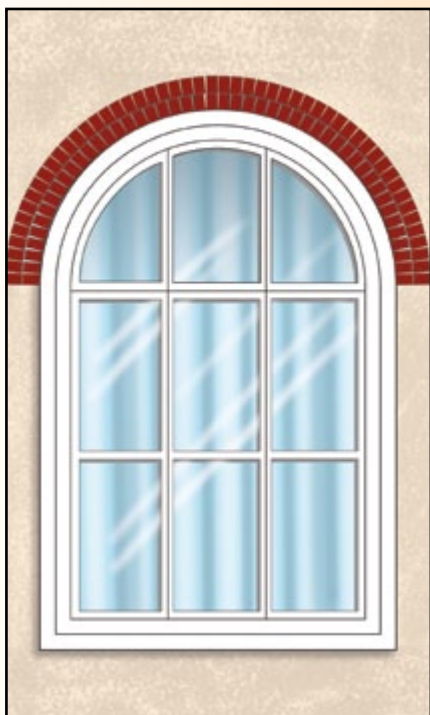
Mer tro

VDR-AKTIVITET: TIENDENS VELSIGNELSER

Malaki var en profet i Det gamle testamente som forkynte at når vi betaler tiende, vil himmelens sluser bli åpnet og velsignelser strømme ned over oss (se Malaki 3:10). Snakk sammen som familie om hvilke velsignelser dere har mottatt ved å følge tiendeloven. Plasser en bønne, knapp eller liten perle på vinduene som forestiller velsignelsene dere får.

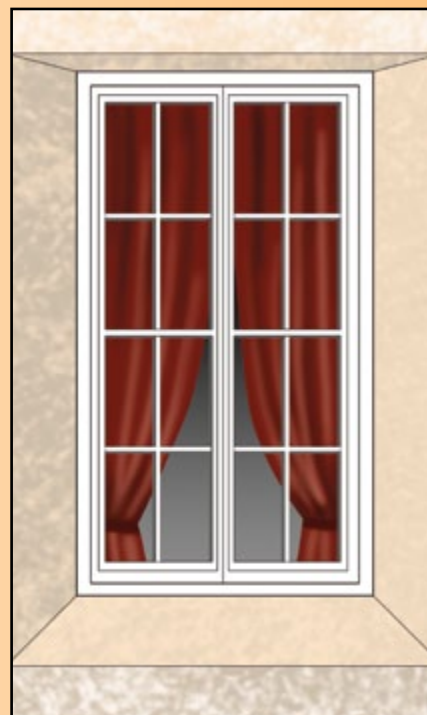
Sterkere vitnesbyrd

Tillit til Herren

Glede over evangeliet

Nok mat

Noe av det Carly liker best å gjøre på lekeplassen, er å leke «skattejakt» med vennene sine.

En **LEKEPLASS** for CARLY

Av **Chad E. Phares**
Kirkens tidsskrifter

Carly W. fra Rexburg, Idaho, USA, er en travel hjelper. Hjemme hjelper Carly til med å ta seg av familiens katter,

hunder og kyllinger. Fordi Carly er en av de beste elevene i klassen på skolen, hjelper hun andre barn med matematikk og lesing. I Primær hjelper Carlys sang andre barn å føle Ånden.

Fordi Carly har vært så flink til

å hjelpe andre, bestemte noen av hennes venner seg for å hjelpe henne også.

Carly ble født med en sykdom som heter spina bifida. Sykdommen gjør det vanskelig for Carly å bruke alle musklene. Ting som å gå på ujevnt underlag og klatre opp trapper kan være vanskelig for henne. På skolen kunne ikke Carly bruke lekeplassen, for utstyret der var vanskelig for henne å bruke. Det var andre barn som heller ikke kunne leke på lekeutstyret der.

«Noen ganger var jeg lei meg og

Carly er glad i musikk. Hun er med i en sanggruppe og lærer å spille piano.

Gummiunderlaget på lekeplassen gjør det lettere for Carly å gå der.

Carly og Halli Jo (t.h.) liker å leke med dukker, være ute og fargelegge sammen.

frustrert i friminuttene fordi jeg ikke kunne leke i skolegården,» sier Carly.

En av Carlys venninner, Halli Jo, og Hallis Jos mor bestemte seg for å tjene penger til å bygge en lekeplass som Carly og alle andre elever ved skolen kunne bruke.

Halli Jo, hennes mor og mange andre arbeidet for å tjene penger til den nye lekeplassen. Det krevdes mye arbeid, men de klarte å tjene nok penger til å bygge en ny lekeplass som alle elevene kunne leke på.

«Det var veldig mye hardt arbeid,» sier Halli Jo. «Men jeg ble aldri lei av

det arbeidet – det fikk meg bare til å bli mer glad i Carly.»

Carly er glad for å kunne leke på lekeplassen sammen med sine venner. Hun sier: «Jeg liker å gå opp rampene og renne ned skliene. Jeg og vennene mine har det gøy sammen.» ■

MER OM CARLY

Carly liker å synge «Nephis mot» (Barnas sangbok, 64).

Carly liker å spise kyllingbiter og brødsiver.

Carly synger overalt hvor hun er.

Carly har lett for å få venner.

Én ting som hjelper Carly å holde balansen, er å ri.

Baseball- LEKSJONEN

*«Jeg bor i en familie, den beste
som jeg vet. Jeg håper vi kan
være sammen i all evighet»
(Barnas sangbok, 98).*

Av Lindsay Stevens

Basert på en sann historie

«**H**vorfor må jeg være her?»
sutret Lindsay.

«Du trenger å støtte
broren din,» sa mamma.

«Men det er så kjedelig,» sa Lindsay. «Jeg ser ikke engang på ham det meste av tiden.»

Lindsays lillebror, Michael, hadde begynt å spille på et baseball-lag for barn, og mor tok med seg Lindsay til hver trening og hver kamp. Lindsay kjedet seg hele tiden. Mens Michael strevde med å treffe baseballen, lyttet Lindsay til musikk, leste bøker og tegnet bilder for lillesøsteren sin.

Lindsay sukket og så på broren som sto ute på banen sammen med lagkameratene. Hun så på ham da han løp for å ta en ball, bommet på den og deretter kastet den til feil person.

«Bare fortsett, Michael!» ropte mor. «Du gjør det flott!»

«Men, mamma,» sa Lindsay, «han gjør det *ikke* flott.»

«Det er derfor vi er her, Lindsay,» sa mor. «Å heie på Michael, spesielt når han gjør det dårlig. Hvis vi ikke var her og Michael følte at han mislyktes, ville han kanskje slutte å prøve. Jeg ønsker at han alltid skal prøve. Slik som jeg ønsker at du alltid skal prøve med tegningen din.»

«Ingen må heie på meg i tegnetimen,» sa Lindsay. «Michael blir ikke med meg og roper "Flott!" når jeg blander riktige farger.»

«Nei, men han roser alltid tegningene dine når du viser oss dem,» sa mor.

Lindsay tenkte over det. Hun husket at mor hadde kjørt henne til tegnekurset og at Michael noen ganger måtte bli med i bilen, selv om han ønsket å leke med vennene sine. Hun så på Michael ute på banen. Den som skulle slå for det andre laget, hadde nettopp truffet ballen. Den kom rett mot ham!

«Kom igjen, Michael!» ropte Lindsay oppmuntrende. «Du kan ta den!»

Michael løp mot ballen og strakte ut hansken sin. Han tok ballen!

Både Lindsay og mor reiste seg og heiet. «Flott gjort, Michael! Du er min yndlingsbror!» ropte Lindsay.

«Jeg er din eneste bror!» ropte Michael tilbake med et stort smil i ansiktet.

Lindsay satte seg ned igjen og smilte fra øre til øre.

«Kanskje jeg skulle være oppmerksom og oppmuntre Michael mer,» tenkte hun. «Å se ham ta den ballen var det mest interessante som har hendt i hele dag. Og det så ut som han virkelig likte at jeg fulgte med. Jeg er så stolt av ham!»

«Mamma, jeg tror du har rett,» sa Lindsay. «Vi skulle støtte Michael.»

Mor smilte. «Jeg er glad du har forandret mening.»

«La oss heie mer på ham!» sa Lindsay.

«Stå på, Michael!» ropte Lindsay og mor. «Du klarer det!» ■

«**S**tyrk forholdet til brødrene og søstrene dine. De kan bli dine nærmeste venner. Støtt dem i deres interesser, og hjelp dem med problemer de måtte stå overfor.»

Til styrke for ungdom (2011), 15.

Danas velsignelse

Av Jane McBride Choate

Basert på en sann historie

1. Dana ble født med et hull i leppene og inne i munnen. Hun hadde allerede blitt operert fire ganger for å prøve å ordne det. I dag hadde Dana og foreldrene en avtale med legen for å snakke om en operasjon til.

Under operasjonen vil vi ta noe av benet fra hoften din og bruke det i munnen din.

2. Dana var redd for hva som ville skje etter operasjonen.

3. Kvelden før operasjonen ga Danas far og onkel henne en prestedømsvelsignelse. Onkel Hyrum salvet Dana med innviet olje. Far uttalte velsignelsen.

Kan jeg fremdeles drikke sjokolademelk?

Når såret i munnen er grodd, kan du få all den sjokolademelken du har lyst på.

Jeg velsigner deg med at ditt legeme vil være sterkt og bli raskt helbredet etter operasjonen. Husk at dine foreldre og din himmelske Fader elsker deg høyt.

4. Neste morgen tok mor og far Dana med til sykehuset.

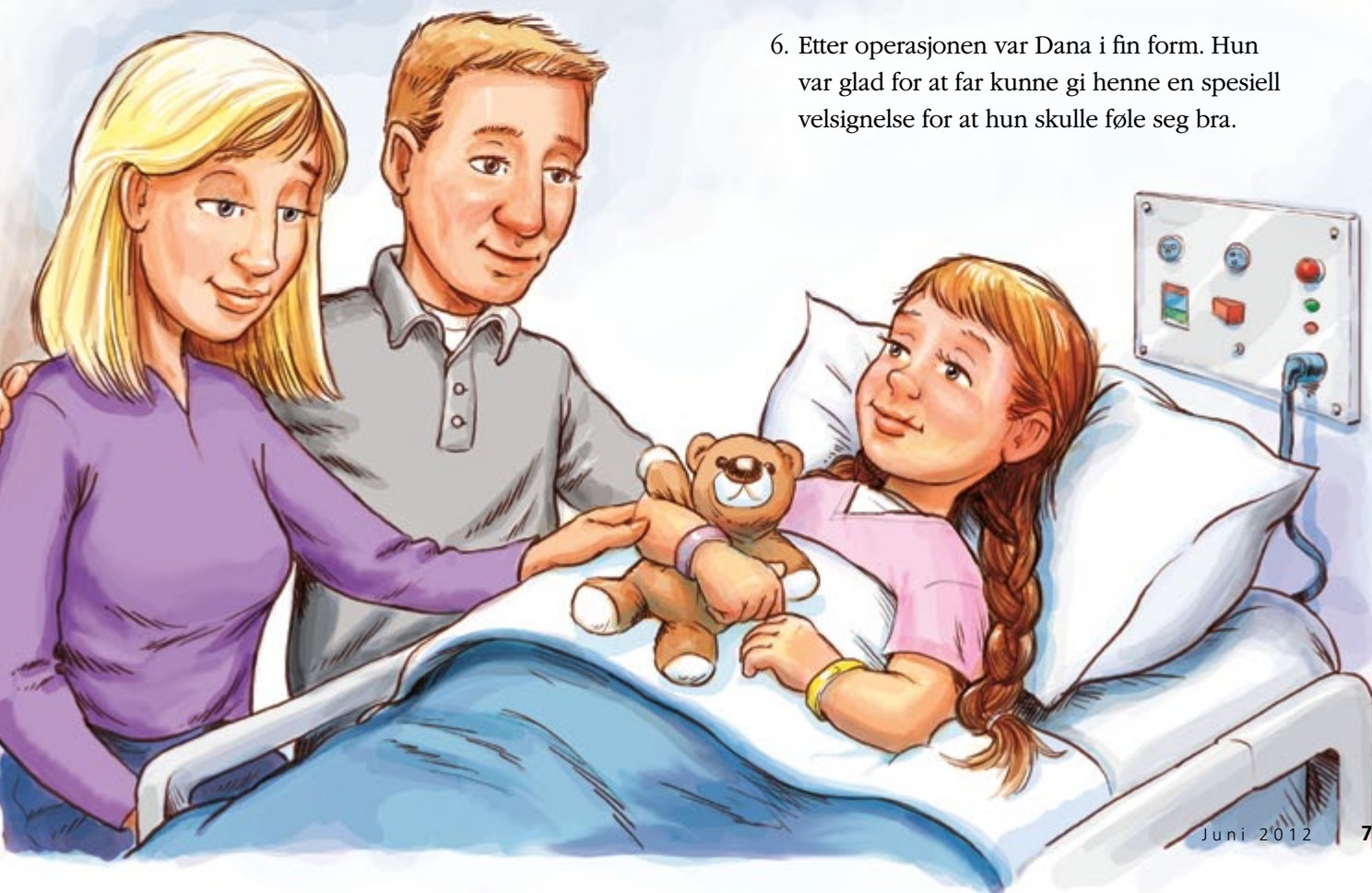
5. Sykepleieren kom for å følge Dana til operasjonssalen. Dana ga mor en klem.

Jeg er glad i deg, Dana.

Ikke vær redd, mamma. Jeg er ikke redd.
Pappa har gitt meg en velsignelse.

6. Etter operasjonen var Dana i fin form. Hun var glad for at far kunne gi henne en spesiell velsignelse for at hun skulle føle seg bra.

KLAR FOR VELSIGNELSER

Av Hilary M. Hendricks

Under en prestedømsvelsignelse viser vi vår tro ved å være ærbødige slik vi er når vi holder bønn. Sett ring rundt de bildene som viser hva som er riktig å gjøre under en velsignelse.

TID FOR EN VELSIGNELSE

Av Hilary M. Hendricks

Det finnes mange slags prestedømsvelsignelser. Du fikk kanskje navn og en velsignelse da du var baby. Du kan be om en velsignelse når du er syk, skadet, bedrøvet eller redd. Mange barn får en prestedømsvelsignelse før skolen starter hvert år.

Se på disse bildene. Hvorfor tror du disse barna mottok prestedømsvelsignelser?

Jeg velger det rette ved å etterleve evangeliets prinsipper.

«Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han åpner en utvei for dem, så de kan utføre det han befaler dem» (1 Nephi 3:7).

Nytt fra Kirken

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Kirkens nettsted for funksjonshemmede lansert på ytterligere ni språk

Av **Melissa Merrill**

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

Da lds.org/disability ble lansert på engelsk i 2007, samlet det informasjon som tidligere hadde vært fordelt på håndbøker, leksjonsbøker og andre nettsteder, og gjorde hjelpemidler og ideer mer tilgjengelig på en sentral plassering.

I løpet av 2012 blir disse ressursene (som inneholder informasjon om 10 forskjellige kategorier funksjonshemninger og en rekke andre hjelpemidler), gjort tilgjengelig på ytterligere ni språk: Kinesisk, fransk, tysk, italiensk, japansk, koreansk, portugisisk, russisk og spansk.

Denne nylanseringen vil hjelpe familier som familien Varin i Paris i Frankrike. Raymond og Isabelle Varin hadde én sønn, Jérôme, da deres andre sønn Jérémey ble født med Downs syndrom. Selv om Jérémey's diagnose kom som et sjokk på foreldrene – de visste svært lite om Downs syndrom den gangen – har de fleste av familien Varins erfaringer med Jérémey's funksjonshemning vært positive. Bror Varin sier at mange har blitt svært glad i Jérémey, og understreker

at Kirkens medlemmer har vært spesielt snille mot ham og vist ham kjærlighet og verdsettelse.

Han tror at nettstedet vil bidra til å fremme slike holdninger. “Det kan hjelpe Kirkens ledere og lærere å forstå funksjonshemninger og hvordan de kan tilpasse og håndtere situasjoner,” sier han.

Men nettstedet er like viktig for personer med funksjonshemninger og deres familier, sier han – ikke så mye som en informasjonsmetode, men som en kilde til oppmuntring.

Kirkens nettsted for funksjonshemninger vil bli tilgjengelig på 10 språk i løpet av 2012: Kinesisk, engelsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, koreansk (vist her), portugisisk, russisk og spansk.

“Dette nettstedet er viktig for familier som har et medlem med en funksjonshemning, på grunn av støtten det tilbyr,” sier han. “Det gir deg andres perspektiv, erfaring og vitnesbyrd, noe som kan bidra til et mer positivt syn på fremtiden. Av alle disse grunnene er det viktig at denne informasjonen er tilgjengelig på forskjellige språk.”

Eldste Keith R. Edwards i De sytti, som er rådgiver for Kirkens tjenester for funksjonshemmede, er enig.

“Medlemmer med funksjonshemninger, deres familier og omsorgspersoner vil forstå at vi alle samarbeider i én hensikt – ‘å tilveiebringe mennesket udelighet og evig liv’ – og denne hensikten fordrer at vi er av ‘ett

hjerter og et sinn,” sier eldste Edwards (se Moses 1:39; 7:18). “Man vil vite og forstå hvor man kan finne hjelp, og man vil også forstå at når Herrens kirke fungerer slik den skal, behøver ingen å stå alene i denne kampen.”

Fatima Alves fra Portugal, som har ryggmargsbrokk, sier at nettstedet har hjulpet henne å innse nettopp det – hun er ikke alene.

“Det er viktig for meg at Kirken har et nettsted for å hjelpe personer med funksjonshemninger, slik at vi føler at vi står sammen som medlemmer av Kirken. Det er godt å vite at Kirken bryr seg og har et ønske om å hjelpe og støtte personer i spesielle situasjoner,” sier hun.

Lanseringen av nettstedet er et av flere tiltak Kirken gjør for å nå alle medlemmer av Kirken, sier eldste Edwards.

“En del av vår ‘befaling’ fra Herren er å tilby evangeliet til alle på en slik måte at de kan forstå og få fullt utbytte av det,” sier eldste Edwards. “Vi er opp-tatt av at vi ikke skal overse noen gruppe av Herrens barn når det gjelder å tilby meningsfylte anledninger i evangeliet.

Nettstedet vil ikke bare hjelpe den enkelte, men det er også tilrettelagt for å hjelpe ledere å vite hvordan de kan hjelpe eller hvor de kan få hjelp til å virke sammen med funksjonshemmede medlemmer,” fortsatte han.

Nettstedet har naturligvis ikke til hensikt å erstatte personlig

omgang mellom medlemmer av Kirken.

“I årenes løp har vi hatt blandede resultater når det gjelder å takle spesielle behov i Kirken,” sier eldste Edwards. “De beste resultatene har kommet når enkeltpersoner selv har bestemt seg for å gjøre noe av betydning. Nøkkelen til å hjelpe alle – enten de har en funksjonshemning eller ikke – er å være glad i dem og søke Åndens veiledning når det gjelder å rekke ut en hånd og hjelpe.

Vi har alle blitt befalt å elske vår neste som oss selv (se Matteus 19:19). Kirken tilbyr ganske enkelt en annen mulighet til å hjelpe oss å forstå og lykkes med vårt ønske om å bidra til Herrens arbeid.” ■

På alle språkene som nettstedet er lansert på, finnes en rekke funksjoner:

Disability List [liste over funksjonshemninger]:

Denne delen av nettstedet gir målrettet informasjon for funksjonshemninger i 10 kategorier og forslag til hvordan man kan hjelpe noen med hver av disse funksjonshemningene.

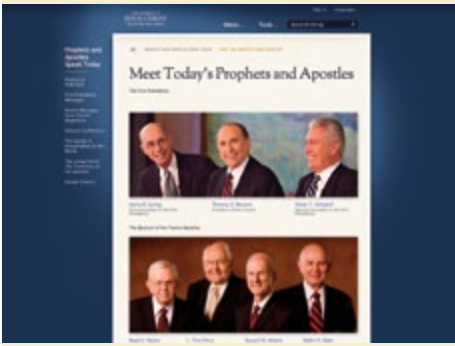
Families [familier]: Denne delen av nettstedet, som inneholder informasjon som er tilpasset familiemedlemmer til barn med funksjonshemninger, gir forslag til hvordan man kan styrke familier.

Questions and Answers [spørsmål og svar]: Her kan leserne finne svar på vanlige spørsmål i fire kategorier: Hvordan... , læresetninger og retningslinjer, ressurser og statistikk.

General Information [generell informasjon]: Denne delen gir en oversikt over nettstedet og påpeker at selv om noen av og til reagerer negativt på funksjonshemninger, kan man oppnå økt forståelse og aksept ved å lære om en persons situasjon.

Leaders and Teachers [ledere og lærere]: Denne delen minner ledere og lærere på ting som er viktige å tenke på når man arbeider med funksjonshemmede medlemmer.

Scriptures and Quotes [skriftsteder og sitater]: Denne samlingen skriftsteder og profetiske uttalelser er ment som en kilde til oppmuntring, trøst og håp for personer i vanskelige situasjoner.

Prophets.LDS.org inneholder nye biografier om levende apostler

Nye biografier om medlemmer av De tolv apostlers quorum begynte i februar å bli publisert på prophets.lds.org, under overskriften "Meet today's prophets and apostles" [møt dagens profeter og apostler]. Biografier om medlemmene av Det første presidentskap har vært tilgjengelig på nettstedet siden oktober 2011. Biografiene vil bli oversatt til flere språk i løpet av året slik ressursene tillater. Det meste av informasjonen er tidligere publisert i *Liahona* på forskjellige språk.

"Å lære om deres barndom, studieår, familieliv og karriere før de ble kalt til apostlembedet, vil hjelpe oss å se Herrens hånd i deres liv og være enda et vitnesbyrd om hvordan han kaller og foredrer vanlige menn og kvinner slik at de kan arbeide i riket," sier eldste Paul B. Pieper i De sytti. Biografiene vil inneholde informasjon og historier fra hver av ledernes liv, og de vil vise hvordan Herren forberedte dem til å tjene. ■

Notater fra konferansen gir leserne høydepunkter fra konferansen

En ny fast spalte i bladene *Liahona* og *Ensign* – Notater fra konferansen – vil hjelpe leserne å studere og anvende de nyeste læresetningene fra konferansetaler av dagens levende profeter og apostler.

Spalten, som begynte i januar 2012, vil komme i åtte numre i løpet av året – med en notisbok for hver måned bortsett fra mai-, juni-, november- og desembernumrene. Mai- og novembernumrene vil inneholde selve konferansetalerne.

I tillegg til korte sammendrag, fargerike illustrasjoner, studietips og tilhørende skriftsteder, vil Notater

fra konferansen også inneholde enkle aktiviteter. Du vil også finne historier fra medlemmer eller spørsmål om evangeliet som besvares av konferansetaler.

Selv om noen av innslagene i Notater fra konferansen er tilrettelagt for å minne leserne om taler som er holdt på de seneste generalkonferansene, vil andre innslag hjelpe leserne å forberede seg til kommende konferanser.

Hver Notater fra konferansen-spalte vil være fra en til fire sider lang og overta plassen til den faste Små og enkle ting-spalten i bladene *Liahona* og *Ensign*. ■

Den nye spalten Notater fra konferansen i Liahona og Ensign hjelper leserne å huske høydepunkter fra konferansen i månedene etter generalkonferansen.

Eldste Nelson møter hellige i Sentral-Amerika

Av Jose Peña

Liahona-korrespondent

I januar, på oppdrag fra Det første presidentskap, reiste eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum til Sentral-Amerika for å lære opp prestedømsledere og undervise lokale medlemmer.

El Salvador

Lørdag 14. januar møtte eldste Nelson prestedømsledere fra hele El Salvador i et møtehus på tomten til San Salvador El Salvador tempel. Han ble ledsaget av eldste L. Whitney Clayton i De syttis presidentskap, eldste Enrique R. Falabella i De sytti, president for området Sentral-Amerika, eldste Carlos Rivas, område-sytti, Walter Ray Petersen, tempelpresident, og David L. Glazier, president for El Salvador San Salvador misjon.

Eldste Nelson underviste lederne om tjenestegjerning og viktigheten av å være hyrder i Israel. Han la vekt på å studere Skriftene og bruke Den hellige ånd som en konstant veileder. Han snakket også om den velsignelse Kirkens nye utgave av Bibelen på spansk er.

Dagen etter presiderte eldste Nelson over stavskonferansen i San Salvador El Salvador La Libertad stav, ledsaget av sin hustru og eldste Rivas.

I sin tale nedkalte eldste Nelson en apostolisk velsignelse over de medlemmer og ledere i El Salvador som etterlever evangeliet og er trofaste mot sine pakter.

Nicaragua

Deretter, 18. januar 2012, møtte eldste Nelson medlemmer i Nicaragua, ledsaget av eldste Enrique R. Falabella og eldste James B. Martino, begge i De sytti.

Han oppfordret medlemmene til å vokse i hellighet og fortsette å arbeide med sine slektsoppteignelser. "Jeg lover at når dere er rede, vil Herren gjøre sin del slik at dere kan få et tempel," sa han.

Vi skulle utvikle Frelserens egenskaper i oss selv, sa eldste Nelson, først og fremst kjærlighet.

"Vi kan lære å elske gjennom tjeneste," sa han. "En annen egenskap er å være nøye med ordinansene dåpen og nadverden. De må ses i sammenheng med Frelserens korsfestelse."

Andre vaner eldste Nelson sa medlemmene skulle utvikle, er å be slik Frelseren ba og å tilegne seg kunnskap gjennom skriftstudium. "Les i Skriftene for deres barn, bli glad i [Skriftene], så lover jeg dere at dere vil føle glede når dere anvender [det dere lærer] i deres liv," sa han.

Til slutt sa eldste Nelson: "Utvikle utholdenhet. Hold ut til enden. Jesus Kristus led mer enn noen annen, og han ga ikke opp. Han stolte på sin Fader til enden. Husk dette når dere møter livets utfordringer."

Som avslutning uttrykte eldste Nelson takknemlighet for de nicaraguanske medlemmenes tro, hengivenhet og tiende og offergaver, og han vitnet om forsoningen.

"Vår Herres oppstandelse gir oss trygghet og åpner døren til evig liv ved tro og omvendelse hvis vi holder ut til enden," sa han.

Du finner mer om Kirkens ledere, deres undervisning og tjenestegjerning på news.lds.org og prophets.lds.org. ■

Under sitt besøk til medlemmene i El Salvador og Nicaragua roste eldste Russell M. Nelson dem som etterlever evangeliet og er trofaste mot sine pakter.

Forbedret nettsted hjelper unge menn å oppfylle sin plikt overfor Gud

Nettstedet for Plikt overfor Gud (DutytoGod.Ids.org) er oppdatert, og er nå et interaktivt hjelpemiddel som mer effektivt hjelper unge menn å opprette, holde oversikt over og lagre sin fremgang i Plikt overfor Gud-programmet.

Diakoner, lærere og prester kan nå lese hele heftet *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud – for bærere av Det aronske prestedømme* på 50 språk på Internett, og ved å logge inn med sin LDS Account-konto kan de opprette dagbokoppføringer for å beskrive sin fremgang gjennom programmet. Det fullstendige heftet på Internett inneholder også alle læringsaktivitetene og koblinger til skriftsteder og andre ressurser.

Ungdomsnettsted skal utvide gratis musikktilbud

Musikkdelen av youth.Ids.org utvider sitt tilbud av gratis, nedlastbar musikk med sanger av mer samtidige musikere fra tidligere Spesielt for ungdom-medier. Utvidelsen begynte i februar, og det vil bli lagt til én ny sang i uken, til sammen 30 sanger.

Nettstedet er tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk, og det er planer om gjøre flere sanger tilgjengelig på portugisisk og spansk. For øyeblikket er én sang på nettstedet – Jenny Phillips' "Strong and Courageous" – tilgjengelig på portugisisk og spansk. ■

FOTO: MICHELLE SÁ, INFORMASJON OG SAMFUNNSKONTAKT I MACAPÁ BRASIL, AMAPÁ DISTRIKT

50 Hjelpende hender-frivillige arbeidet lørdag 21. januar 2012 med å rengjøre, luke og fornye skolen Maria Ivone de Menezes i Macapá i Brasil.

Hjelpende hender fornyer skole i Macapá i Brasil

Cirka 50 Hjelpende hender-frivillige – heriblant medlemmer av Kirken, deres venner og siste-dagers-hellige misjonærer – mobiliserte lørdag 21. januar 2012 for å hjelpe til med å rengjøre, luke og ellers fornye Maria Ivone de Menezes, en skole i Macapá i Brasil.

Aktiviteten, som ble koordinert av skolestyret og organisert av Macapá Brasil Amapá distrikts leder for informasjon og samfunnskontakt, Kleber Sainz, fikk oppmerksomhet og dekning av flere lokale medier. Skolens direktør, Adelia Danin, deltok også i prosjektet. "Vi ble svært glade for det generøse bidraget [Kirken] ga oss," sier hun. "Vi kommer alltid til å huske dette."

Ny trippelutgave utgitt på russisk.

En ny utgave av trippelutgaven av Skriftene, med Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle i ett og samme bind, er nå tilgjengelig på russisk.

Den nye boken er tilgjengelig umiddelbart fra Kirkens distribusjonssentre, fra store.Ids.org, på Internett på scriptures.Ids.org og på mobilapplikasjonen Gospel Library. Denne utgaven bringer antall publiserte språkversjoner av trippelutgaven opp i 44.

For å lese mer om disse og andre artikler, kan du gå inn på news.Ids.org. ■

På det språk våre mødre talte til oss

Jeg verdsatte artikkelen "Til hvert tungemål og folk" av Lia McClanahan i oktober 2011-nummeret av *Liahona*. Den minnet meg på hvilken spesiell velsignelse det er å kunne studere Guds ord på det språk våre mødre talte til oss. Denne artikkelen ga meg også anledning til å dele evangeliet og min kjærlighet til Mormons bok med en nær venn av meg i Slovenia. Takk!

Alan Embree, Italia

Styrke i mine prøvelser

Midt i mine prøvelser har jeg funnet styrke i de vitnesbyrd, erfaringer og budskap jeg finner i *Liahona*. Hver måned når vi får bladet, leser min mann og jeg Budskap fra Det første presidentskap på familiens hjemmeaften. Vi snakker om det og hva vi har lært. Jeg vet at vår himmelske Fader elsker meg. Han besvarer mine bønner. Jeg vet at han lytter til meg.

Martita de Hernandez, El Salvador

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her følger noen eksempler.

"Faste styrker oss åndelig og time-lig", side 10: Les artikkelen og snakk om punktene på den andre siden. Påpek at faste innbefatter mer enn bare å gå uten mat – i tillegg skulle man be, bære vitnesbyrd og betale fasteoffer. Du kan gjerne spørre familiemedlemmene hvordan de har blitt velsignet ved faste. Du kan også vurdere å lese eller fortelle beretningen som finnes i Ester 4.

"Handle ut fra tilskyndelser", side 20: Les eller gi et sammendrag av ytterspalten "Åtte hensikter med åpenbaring". Les så historiene i artikkelen en om gangen, og snakk om hvilken hensikt åpenbaring hadde i historien. Oppfordre familiemedlemmene til å legge merke til

når og hvordan de føler Ånden denne uken. Du kan gjerne følge opp neste uke og snakke om hva de fant ut.

"Hvor vil mine valg lede meg?" side 56: Les eller gi et sammendrag av historien, og les så president Boyd K. Packers sitat. Minn familiens medlemmer på at hvis de har gjort feil, kan de velge å forandre seg.

"Baseball-leksjonen", side 68: Dere kan gjerne begynne med å syng "I all evighet" (*Barnas sangbok*, 98). Les historien som familie. Hvorfor er det viktig for oss å vise støtte til våre familiemedlemmer? Hvordan kan deres familie bli flinkere til å støtte hverandre? ■

Kjærlighet og lys på familiens hjemmeaften

Da jeg var ny konvertitt og bodde i Colombia, inviterte en svært spesiell familie fra menigheten min meg til familiens hjemmeaften. Det var første gang jeg hadde vært med på familiens hjemmeaften, og den kjærlighet og tro som rådet der, overrasket meg.

Så snart alle var samlet, holdt vi en bønn, og så fortalte vi hva vi hadde gjort i løpet av uken. Etter at vi hadde snakket sammen, hadde vi en aktivitet.

Med lysene slått av skrev vi bestemte fraser på fargede papirhjerter. Da vi var ferdige, slo vi på lyset og viste hva vi hadde skrevet. Noen hadde klart seg mindre bra, andre helt forferdelig, og andre som meg, skrev med store vanskeligheter. Jeg tror min skrift var den verste av alle. Lærdommen var naturligvis svært tydelig: Når vi ikke har evangeliets lys i vårt liv, blir alt mørkt, forvrengt og vanskelig.

Denne lærdommen gjorde dypt inntrykk på meg. Og i årene siden den dagen har jeg prøvd å forsikre meg om at livet mitt har vært fylt med evangeliets lys, ikke minst så jeg kan være et eksempel for mine barn. ■

Dina del Pilar Maestre, California, USA

EN TORDENS RØST, EN STILLE RØST

Av Kristin Boyce

Jeg hadde bare vært noen få uker på misjon da jeg våknet midt på natten av en buldrende lyd. Den startet langt unna og ble sterkere etter hvert som den nærmet seg. Snart ristet hele huset. Temmelig snart opphørte ristingen, og buldringen ble svakere. Heldigvis hadde min ledsager varslet meg om at det var vanlig med jordskjelv. Siden alt syntes i orden, rullet jeg meg rundt og sovnet snart igjen.

Noen uker etter at jeg hadde våknet midt på natten, hørte jeg folk snakke om et jordskjelv tidligere samme morgen. Jeg lurte på hva som var galt med dem, for jeg hadde ikke hørt eller merket noe. Jeg var forvirret og spurte til slutt når «jordskjelvet» hadde funnet sted. Jeg forsto at jeg hadde mosjonert eller dusjet på nevnte tid og kunne ikke tro at det virkelig hadde skjedd. Det første jordskjelvet hadde vekket meg, så hvis det hadde vært et jordskjelv til når jeg var våken, ville jeg helt sikkert ha merket det.

Men dette var bare det første av mange antatte jordskjelv. Jeg merket dem aldri, så jeg lurte på om folk var forvirret med hensyn til hva et jordskjelv var.

Etter åtte måneder med det jeg mente var innbilte jordskjelv, stoppet min Søndagsskolelærer opp midt i en setning og sa: «Kjenner dere det? Det var et jordskjelv.» Alle nikket og var enige – unntatt jeg. Jeg forsto ikke. Det var

ingen buldring eller drønn. Stolen min ristet ikke. Veggene klirret ikke. Hvordan kunne det ha vært et jordskjelv?

Jeg prøvde å huske hva jeg hadde følt da læreren nevnte jordskjelvet. Jeg hadde følte meg litt svimmel – nesten som jeg nettopp hadde snurret rundt. Kunne denne svake følelsen være et jordskjelv?

På grunn av min lærer begynte jeg å være

oppmerksom og bli klar over at de antatte jordskjelvene var virkelige. Jeg forsto at jeg ikke hadde merket dem når jeg mosjonerte eller dusjet eller sov fordi det bare var en svak risting. Men gradvis merket jeg mer at jeg ble litt svimmel eller at det svaiet litt, og jeg innså at det var tegn på et jordskjelv.

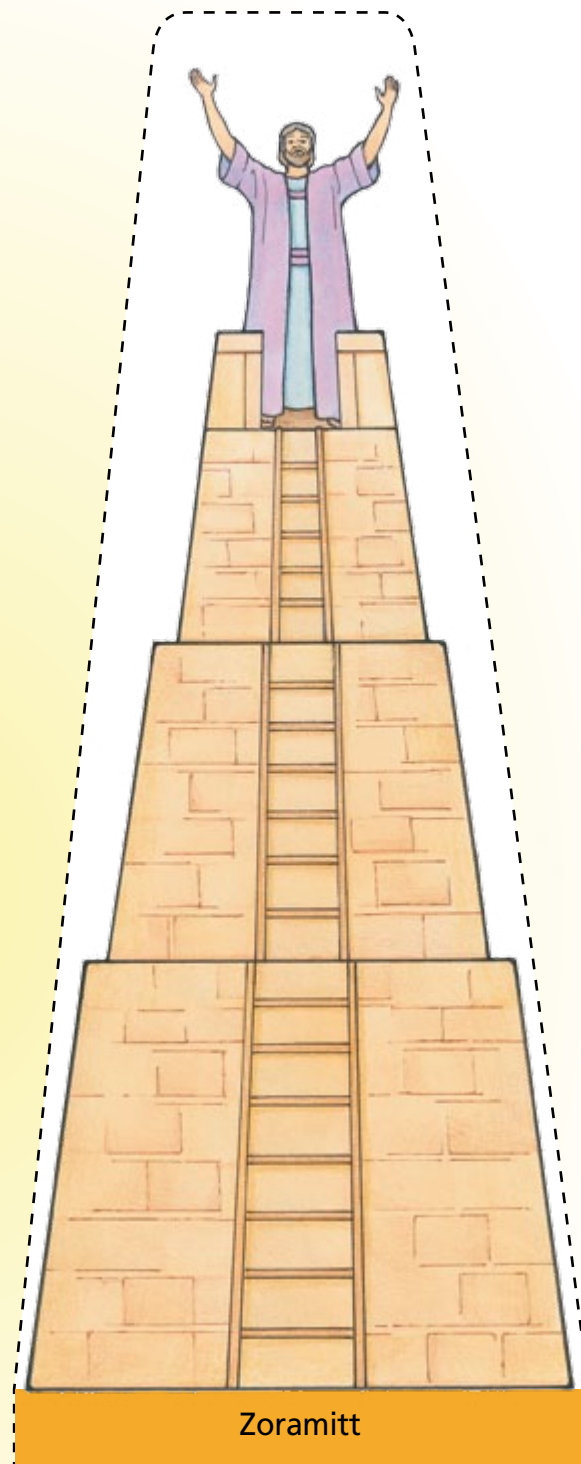
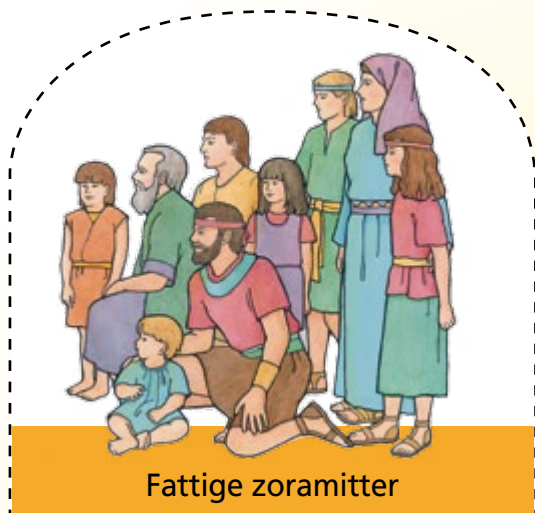
Senere på misjonen fikk jeg en ny misjonær som ledsager. En dag mens vi underviste, sa en kvinne: «Å, et jordskjelv,» og jeg var enig. Min ledsager så på oss som om vi var sprø. Men jeg pekte på hen-

gelampen som svaiet litt, og forsikret henne om at med tiden ville også hun merke den svake bevegelsen i jorden.

Jeg er så takknemlig for hva jordskjelv lærte meg om å forstå Ånden. Til tider kan ikke Ånden bestrides, den er som en tordenrøst som gjennomtrenger vår sjel. Men oftere er Ånden en stille hvisken, en ny tanke, en innskytelse, en svak følelse av noe vi skal gjøre eller si (se Helaman 5:30). Hvis vi bare merker den sterke risting av sjelen, går vi glipp av mange av Åndens gode innskytelser. Vi kan noen ganger trenge at andre påpeker følelser fra Ånden, slik at vi kan konsentrere oss og finjustere vår oppfatningsevne. Når vi gjør dette, finner vi en helt ny verden av åpenhet og undring. ■

Hvordan kunne andre føle jordskjelv når jeg ikke merket dem? Svaret lærte meg om noe mer enn bare seismologi.

Zoramitt

Zoramittene og Rameumptom

Alma 31–32; 35

Alma og misjonærer

I år vil mange nummer av *Liahona* inneholde et sett figurer som forestiller personer i Mormons bok. For å gjøre dem stødige og lette å bruke, kan du klippe dem ut og lime eller tape dem på papp, tykt papir, små papirposer eller tynne pinner. Oppbevar hvert sett i en konvolutt eller pose, sammen med en merkelapp hvor det står hvor man finner historien i Skriftene som hører sammen med figurene.

“Myndighet i prestedømmet gis ved ordinasjon,» skriver president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, «kraft i prestedømmet oppnås ved trofast og lydig å etterleve og hedre paktene. Den styrkes ved å utøve og bruke prestedømmet rettferdig.» Se «Prestedømmets heder og orden», side 28.